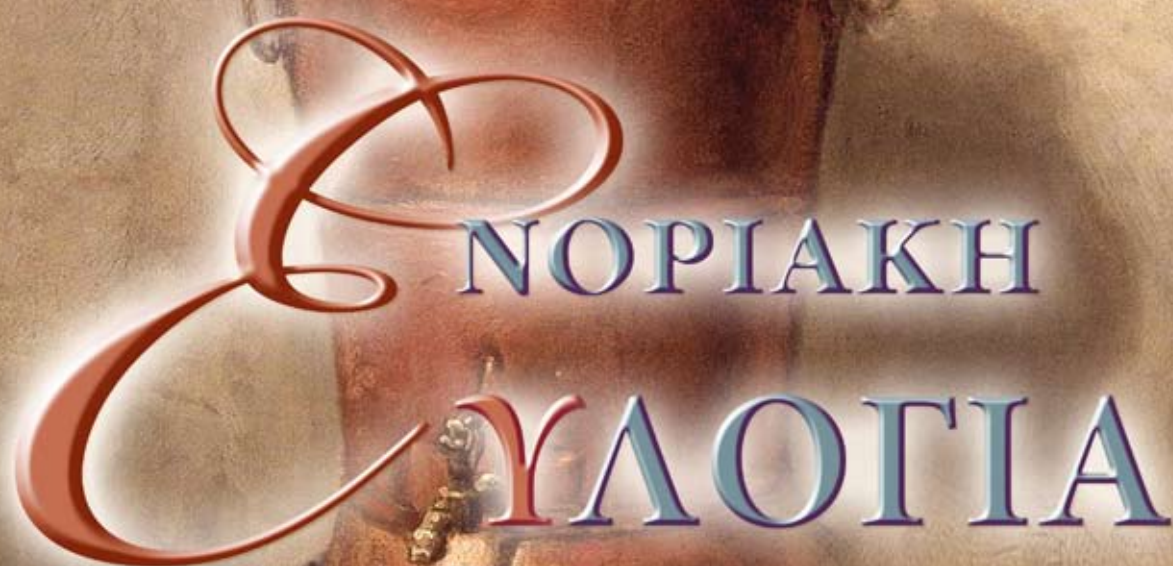

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΓ' ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Αριθ. Τεύχους 144-145

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Θά συνειδητοποιήσουμε κάποτε τόν έκπρωτεσταντισμό τῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας; (π. Β.Θ.Β.)	355
02. Δεκαπενταυγουστιάτικες ὥρες (π. Κων. Καλλιανός)	360
03. 100 χρόνια μετά τόν Α' Παγκόσμιο πόλεμο (Ν. Βολουδάκη)	362
04. Σεβασμός ἢ ἀποτέφρωση νεκρῶν; (Βασίλης Μακρῆς)	364
05. Οἱ Πολιτικοί μας σέ μπίζνες μέ καύση νεκρῶν!	369
07. Ἡ Ἀντιβασιλεία τῶν Βαυαρῶν "γκρέμισε" τό Δίκαιο τῆς Ρωμιοσύνης! (Ἀγγελικὴ Θ. Ζώνη)	370
08. Λευκωσία: Ἡ μόνη διηρημένη πρωτεύουσα (Μ. Βολουδάκης)	377
09. Οἱ δύο σκλαβιές! (Γεώργιος Νικοδότης)	384
10. Στόν Ἄν-Γιώργη τόν Κουδουνᾶ στήν Πρίγκηπο (Ἰ. Νεονάκης)	386
11. Γιά τήν ἐπέτειο τοῦ Μικρασιατικοῦ διωγμοῦ (Ἀν. Μυρίλλας)	389
12. Καμπάνα: Ἔνα μήνυμα γιά ὅλους! (Μ. Βολουδάκης)	392
13. Θερινή ἀναπόληση (π. Κων. Καλλιανός)	394
14. "Μαύρη κάμαρα" ἡ ἐποχή μας! (Μαρ. Διαμαντῆ)	395
15. Οὔτε οἱ Μαῖμουδες δέν μᾶς θέλουν...! (π. Ἡλίας Φρατσέας)	399
16. "Προμηθεΐας Δεσμώτης" (Νίκος Τσιρώνης)	402
17. Βιβλία πού ἐστάλησαν στό περιοδικό μας	407

ἐνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντὴς Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνικὴ Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφικὴ Ἐπεξεργασία: Σπύρος Κροντήρης

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Κωνσταντῖνος Βούλγαρης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ
μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς
τους καθὼς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του,
μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΘΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΚΑΠΟΤΕ ΤΟΝ ΕΚΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ;

Μέ την έναρξη της νέας Ἐκκλησιαστικῆς χρονιᾶς, τήν 1η Σεπτεμβρίου, θεωροῦμε χρέος μας ἱερό νά ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας, μέσῳ τοῦ Ἑνοριακοῦ μας Περιοδικοῦ ὥστε νά γίνῃ σαφέστερο στούς πολλούς αὐτό πού ἐπιδιώκουμε, ἐδῶ καί ἐπτά χρόνια: Νά ἀποδείξουμε λογικά, θεολογικά, Ἱστορικά καί ἐπιστημονικά ὅτι δέν εἶναι Ὁρθοδοξία ἀλλά ἀτόπιος Προτεσταντισμός ἡ ἀποπομπή τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του ἀπό ὅλες τίς πτυχές τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μέ τό πρόσχημα ὅτι ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ πνευματικότητα τῆς Πίστεώς μας!

Τό ἔργο αὐτό ξεπερνᾷ τίς δικές μας δυνάμεις διότι πρέπει νά ἔλθῃ στό φῶς ἕνα πλῆθος κειμένων καί ἐπιχειρημάτων, πού ἔχουν σκοπίμως παραμερισθεῖ καί παραμένουν ἄγνωστα γιά τούς πολλούς, ἀλλά καί γιά τούς εἰδικούς, ἀφοῦ, λόγω τῆς ἀδιακόπου Βαυαρικῆς διαπαιδαγώγησews τοῦ λαοῦ μας, ἔχουμε πρό πολλῶν δεκαετιῶν πάφει νά διερωτώμεθα γιά καίρια καί οὐσιαστικά ζητήματα.

Μιά ἄλλη μεγάλη δυσκολία πού ἤδη ἀντιμετωπίζουμε εἶναι, ἡ μέ «ζῆλον, οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», ἀντιμετώπισή μας ἀπό ἀνθρώπους πού πολύ εὐκόλα «βαπτίζουν» αἵρεση, ὅ,τι θεολογικό ἀγνοοῦν, ἐπιστρατεύοντας, μάλιστα, καί ἄσχετη θεολογική ἐπιχειρηματολογία πού ἀντικρούεται καί ἀπό ἀπλῶς λογικά σκεπτομένους ἀνθρώπους.

Ἐπίσης, εἶναι πολύ λυπηρό καί ἀπογοητευτικό ὅτι στερούμεθα τῆς συναντιλήψεως ἄλλων τιμίων ἀγωνιστῶν, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἔχουν πόθο γιά τήν Ἀλήθεια καί προσφέρονται μέ αὐταπάρνηση στή διακονία της, καταδαπανῶνται σέ εὐκαιριακές ἀντιδράσεις κατά τῶν ἀντιχριστιανικῶν προκλήσεων τῆς Πολιτείας καί δέν συστρατεύονται στόν ἀγῶνα γιά τήν ἀποτίναξη τῆς Προτεσταντικῆς πολιτικοθρησκευτικῆς νοοτροπίας, πού ἔχει γίνῃ πιά ἐθνικό μας βίωμα καί ἔχει καταστήσει τήν Πολιτεία ἀπό θεματοφύλακα τῆς Ἀληθείας, ἀφεντικό καί τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Πολιτῶν!

Ἄλλη δυσκολία μας εἶναι ὅτι στερούμεθα τῆς συνδρομῆς ἀκόμη καί τῶν θρησκευτικῶν Μέσων προβολῆς καί διαδόσεως –Ραδιοφω-

νικῶν, Τηλεοπτικῶν και Διαδικτυακῶν- διότι αὐτά εἶναι ἀπασχολημένα σέ ἄλλες ἐπιδιώξεις.

Κορυφαία, τέλος, δυσκολία μας εἶναι τό γεγονός, ὅτι ἔχουν ριζώσει τόσο πολύ στὸν Τόπο μας σάν θεωρία καί πράξη, καθαρὰ Προτεσταντικές ἀντιλήψεις καί ἔχουν, μάλιστα, γίνει ἀποδεκτές ὡς Ὁρθόδοξες και Παραδοσιακές(!) ἀκόμη καί ἀπὸ ἐκείνους πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀπὸ τὴν Παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τὴν προβολή τῆς Παραδόσεως τοῦ Γένους μας!

Ἡ ἐπὶ ἐπταετία ἀρθρογραφία μας γιὰ τό ἔγκλημα τῆς ἀποπομπῆς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τίς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καί γιὰ τίς ἐπιπτώσεις τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ στὸν ἀποχριστιανισμό τῆς Πατρίδος μας, μᾶς ἀπέδειξε ὅτι, ὄχι μόνο ἐλάχιστοι προβληματίσθηκαν ἀλλὰ καί ὅτι πολλοί ἐξαγριώθηκαν διαβάζοντας ὅτι ἡ **Ἁγία Γραφή ἐπιβάλλει σέ μᾶς τοὺς Πιστοὺς νά ἀντιλαμβανόμεθα τὴν Πολιτική ὡς Διακονία πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Θεό** καί, συνεπῶς, πρέπει νά ἐποπτεύεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καί νά ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς Οἰκονόμους τῶν Μυστηρίων καί τῶν Διακονιῶν τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τό ἐὰν ἀσκεῖται κατὰ Θεόν ἢ ὄχι.

Ὁ λόγος πού κάναμε ἀρχή ἀπὸ τὴν Πολιτική στὴν ἀρθρογραφία μας γιὰ τὴν Προτεσταντοποίηση τοῦ ἡθους τοῦ Γένους μας, δέν ἦταν βεβαίως γιὰ νά γίνουμε Κομματάρχες, ὅπως κάποιοι ἀστήρικτοι ἔσπευσαν νά μᾶς κατηγορήσουν -χωρὶς νά παραπέμπουν οὔτε σέ ἓνα ἀπόσπασμα κειμένου μας(!)- ἀλλὰ γιατί ἡ Πολιτική ἔχει ἀπὸ δύο καί πλέον αἰῶνες ἀντικαταστήσει παγκοσμίως τὸν Θεό καί τὴν Ἐκκλησία Του, βάσει τῆς “θεολογίας” τοῦ Λουθήρου, αὐτοῦ τοῦ νέου Ἀρείου, πού ἐγέννησε τὴν βλάσφημη θεωρία ὅτι ἡ πολιτική ἐξουσία πηγάζει μὲν ἀπὸ τὸν Θεό, σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, ἀλλὰ δίδεται ἀπ’ εὐθείας στοὺς Κυβερνήτες, *ipso jure*, χωρὶς τὴν Ἐκκλησία καί ἐντελῶς ἐκτός Αὐτῆς!

Αὕτὴ ἡ βλάσφημη θεωρία τοῦ Λουθήρου βρῆκε σάν πρόσχημα τῆς ἐμφανίσεώς της τὴν κακοδοξία τῆς Ρώμης, τῆς ὁποίας οἱ Παπικοὶ Κληρικοὶ δέν ἀρκέσθηκαν στὸ νά ἐποπτεύουν πνευματικά τό ἔργο τῶν πολιτικῶν ἀλλὰ, ἔγιναν καί οἱ ἴδιοι οἱ Κληρικοὶ πολιτικοί, καταλαμβάνοντες πολιτικά ἀξιώματα, πρᾶγμα τό ὁποῖο οἱ **Ἱεροὶ Κανόνες** ρητῶς ἀπαγορεύουν ὡς «**μεῖζιν ἄμικτον**». Ἀντί, ὅμως, νά δι-ορθώσῃ ὁ Λούθηρος τὴν Παπικὴ παρεκτροπὴ καί δεινὴ πλάνη, μὲ τό

νά ἐπιστρέψῃ στό Ὁρθόδοξο φρόνημα, κατήντησε μέ τή θεωρία του αὐτήν νά γίνῃ «διάκονος τῆς ἀνομίας» καί προαγωγός τῆς ἀθεΐας, μέ τό νά καταστήσῃ τούς πολιτικούς ἀφεντικά καί τοῦ Κράτους καί τῆς Ἐκκλησίας!

Ἔτσι, πλέον, ἐλέω Λουθήρου, ἡ Προτεσταντογενῆς Πολιτική κυβερνᾷ καί τήν Ἐκκλησία καί τήν Πολιτεία! Μέ ἀδίστακτη ἀλαζονεία λειτουργεῖ παράλληλα μέ τήν Ἐκκλησία, σέ θέματα πού ἀνήκουν στήν περιοχὴ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή σέ αὐτά πού ἀφοροῦν στό ἦθος τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἐνεργεῖ ὡς αὐθεντία ἀνεξάρτητη, ἡ ὁποία, λόγω καί τῆς ἐξουσιαστικῆς τῆς δυνάμεως ἔχει τήν ἰσχὺ νά ἐπιβάλλῃ νόμους πού ἀκυρώνουν ἀκόμη καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως μέ τό ὑπό ψήφιση νομοσχέδιο, πού ἔχει μέν τόν ψευδεπίγραφο πολιτικό τίτλο «Ἀντιρατσιστικό νομοσχέδιο», κατ' ἀλήθειαν, ὅμως, πρόκειται γιά νομοσχέδιο ἐμπνευσμένο ἀπό τόν «θεόν κοιλία» καί εἶναι ἀνατρεπτικό τοῦ Ἡθους τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας, ὅπως αὐθεντικά μᾶς τό διδάσκει ἡ Ἀγία Γραφή!

Ἡ Πολιτική ἔγινε πιά ἡ ἐπικρατοῦσα «ἐκκλησία», πάνω ἀπό τήν Ἐκκλησία! Ἡ Πολιτική διαπαιδαγωγεῖ τόν λαό, ἡ Πολιτική ἀποφαίνεται γιά τό πῶς πρέπει νά ἐξελιχθῇ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἡ Πολιτική καθορίζει τό τί εἶναι σωστό καί τί λάθος, τό τί εἶναι δίκαιο καί τό τί ἄδικο, ἡ Πολιτική καθορίζει ποιά δεδομένα τῶν πολιτῶν εἶναι προσωπικά τους, καί ποιά ἀπό αὐτά εἶναι ἀνακοινώσιμα καί ποιά ὄχι, ἡ Πολιτική καθορίζει τήν Ἐπιστήμη (αὐτήν τήν σύγχρονη θεότητα, ἀπό τήν ὁποία κρέμεται κυριολεκτικά ἡ ἀνθρωπότητα), χρηματοδοτῶντας σχεδόν ἀποκλειστικά τίς ἐπιστημονικά ἀναπόδεικτες ἀλλά πολιτικά ἐπιβεβλημένες, γιά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Παγκόσμιας ἀθεΐας, θεωρίες ἐπιστημονικῆς φαντασίας! Ἡ Πολιτική, τέλος, εἶναι τό ὑπέρτατο κριτήριο τῶν πάντων καί γι' αὐτό εἶναι καί τό καθημερινό παγκόσμιο τηλεοπτικό θέαμα, πού συνεχῶς τήν ἀναδεικνύει σέ νέα θρησκεία!

Ἀρχίσαμε, λοιπόν, ἀπό τήν Πολιτική, πού εἶναι Διακονία ρυθμιστικὴ τῶν σημαντικῶν ἀλλὰ καί τῶν λεπτομερειῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, γιατί αὐτὴ ἡ Διακονία, ἀπό ἀπόρροια καί περιεχόμενο τῆς Ἐκκλησίας (ὅπως σαφῶς καθορίζουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων) ἔχει ἑωσφορικά κυριαρχήσει στά πάντα καί ἔχει καταντήσῃ τήν Ἐκκλησία περιεχόμενό της! Συνεπῶς ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νά προτάξουμε αὐτό τό μείζον ζήτημα καί νά τό διασαφηνίσουμε,

δεδομένου ὅτι τό θέμα αὐτό –κατά τόν χαρακτηρισμό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας Ἱεροθέου σέ ἐπιστολή του πρὸς ἐμᾶς– εἶναι ἀπὸ αἰώνων «**βυθισμένον εἰς τὴν σκοτόμαιναν**»!

Συλλαβίζοντας ἐκ νέου περὶ Πολιτικῆς, ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ Θεός μας καὶ βίωσαν οἱ Πατέρες μας, δηλαδή Θεολογικά καὶ ὄχι Προτεσταντικά, ὅπως μᾶς ἐπέβαλαν οἱ πνευματικά βάρβαροι Βαυαροί, **ἡ Πολιτική Διακονία ἀπορρέει ἀπὸ τό Τρισσὸν Ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ**, πού εἶναι τό Προφητικόν, τό Βασιλικόν καὶ τό Ἱερατικόν. Στό Ἀξίωμα αὐτό μετέχουμε ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἀφοῦ τό λαμβάνουμε κατὰ τὴν βάπτισή μας γιὰ νά τό ἀσκοῦμε μόνο στὸν ἑαυτό μας. **Τό Προφητικόν**, γιὰ νά διδάσκουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας τὴν ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια, **τό Βασιλικόν**, γιὰ νά ἄρχουμε καὶ νά κυβερνοῦμε κατὰ Θεόν τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ τό **Ἱερατικόν**, γιὰ νά προσφέρουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας «**θυσίαν ζῶσαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ**».

Προκειμένου, ὅμως, νά ἀσκήσουμε τό Ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ σέ ἄλλους εἴτε ὡς **κληρικοί** τό **Ἱερατικόν ἀξίωμα**, εἴτε ὡς **πολιτικοί**, **τό Βασιλικόν**, πρέπει **ἀπαραιτήτως** νά τό λαμβάνουμε μέσα στοῦ Μυστήριου τῆς Θ. Λειτουργίας. Γι' αὐτό, καὶ οἱ **χειροτονίες τῶν Κληρικῶν** καὶ ἡ **Στέψη τῶν Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ρωμαιοσύνης** ἐγίνοντο καὶ πρέπει νά γίνονται ἐντὸς τῆς Θ. Λειτουργίας.

Συνεπῶς, ἡ **Πολιτική ἐξουσία** δίδεται ὡς **Διακονία ἀπὸ τὸν Θεὸ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του**, πρέπει νά ἀσκῆται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καί, δέν εἶναι, οὔτε ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐκτὸς Αὐτῆς!

Ἀρχίσαμε ἀπὸ τὴν Πολιτικὴ ὡς ἐξουσία, ὅπως ἤδη ἐμφαντικά τονίσαμε, ἀφοῦ ἡ Πολιτικὴ εἶναι κυρίως ὑπεύθυνη γιὰ τὸν ἐκτροχιασμό τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν τροχιά τῆς κατὰ Θεόν πνευματικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως, σὺν Θεῷ, θά ἐπεκταθοῦμε καὶ μέ ἄλλα ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ μας, σέ κάθε ἀνθρώπινη δραστηριότητα, πού ἡ Πολιτικὴ ἐλέγχει, ἐπηρέασε καὶ ἐπηρεάζει, ὅπως ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Ἱστορία, ἡ δράση καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν πού πρωταγωνίσθησαν στὸν ἐκπροτεσταντισμὸ τοῦ Γένους μας –μέ κορυφαῖο διαφθορέα τοῦ Ὁρθοδόξου ἡθους, τὸν Ἀδαμάντιο Κοραή– ἀλλὰ καὶ ἐκείνων πού μᾶς προειδοποίησαν, ἤδη ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνος, γιὰ τὸν κίνδυνο πού διατρέχουμε ἀπὸ τὴν ζοφώδη Δύση καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας ξιπασμένους “**φωτιστάς**” καὶ δέν θελήσαμε νά τοὺς ἀκούσουμε,

ὅπως ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ Μέγας αὐτός ἀγωνιστῆς καί Ὁμολογητής!

Ἀποδεικτική τῶν γραφομένων μας εἶναι καί μιὰ Ἐπιστολή τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου πρὸς τὸν Κοραῆ (ἐπιφυλασσόμεθα νὰ τὴν δημοσιεύσουμε προσεχῶς), μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποκαλύπτεται ἡ **πλήρης ἐναρμόνιση τοῦ Κοραῆ μέ τό προτεσταντικῶς σκέπτεσθαι καί πράττειν** ἀλλὰ καί ἡ περιφρόνηση καί ἀποστροφή του πρὸς τό «Πατροπαράδοτον σέβας».

Δέν ἔχουμε τὴν παραμικρὴ πρόθεση νὰ ἐπιβάλλουμε τίς ἀπόψεις μας. Κάθε ἄλλο! Ἐπιθυμοῦμε ὅμως, **νὰ ἀκουσθοῦν οἱ ἀπόψεις μας αὐτές καί νὰ συζητηθοῦν ἐνώπιόν μας** καί ὅχι –ὅπως ἤδη πληροφοροῦμεθα– “πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μας”. Ὅχι νὰ συζητοῦνται μέ ἐκείνους πού δέν γνωρίζουν, ἀλλὰ νὰ συζητοῦνται μέ ἐμᾶς, πού προβάλλαμε δημοσίως καί μέ ἔμφαση αὐτό τό κεφαλαιῶδες ζήτημα πρὸ ἐπταετίας, πρὶν ἀκόμη φθάσῃ ἡ κρίσιμη αὐτὴ ὥρα πού ζεῖ σήμερα ὁ Τόπος μας.

Ἐπιθυμοῦμε, ὅσο τίποτε ἄλλο, τὸν Διάλογο. Μέ πραότητα, εἰρήνη καί ὁμοφυχία, τοῦλάχιστον, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶναι γιὰ τοὺς τελείους. Ὁμοφυχία, ὅμως, πρέπει νὰ ἔχουμε, γιατί τὰ συζητούμενα μαῶς ἀφοροῦν ὅλους.

Ὅλοι ζητοῦν τὴν ἀλλαγὴν γιατί αἰσθάνονται τὸν βουρκο τῶν παλαιῶν ἐνδυμάτων τῆς Δημόσιας ζωῆς μας, μέ τὴν ὁποία σταδιακὰ ἔγινε “ὁμόστολη” καί ἡ Ἰδιωτικὴ μας ζωὴ! Ὅμως ἡ ἀλλαγὴ δέν γίνεται μέ ἀλλαγές προσώπων ἀλλὰ μέ τὴν ἐπισήμανση καί, κυρίως, τὴν συνειδητοποίηση ὅτι ἡ **Πολιτικὴ ὡς Ποιμαντικὴ τοῦ λαοῦ** εἶναι πολὺ σπουδαία ὑπόθεση γιὰ νὰ τὴν ἀφήσουμε ἀνεξέλεγκτη νὰ συνεχίσῃ νὰ βαδίζῃ στὰ χνάρια τῶν Βαυαρῶν, χωρὶς ἀλλαγὴ Προτύπου.

Διώξαμε τὴν Θεολογία ἀπὸ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς μας καί ἡ ζωὴ μας ἀπορυθμίστηκε, ἀφοῦ Ρυθμὸς τῆς ζωῆς εἶναι τό Πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ μας. Ὅσοι πιστοί, σὰς προσκαλοῦμε καί σὰς παρακαλοῦμε νὰ λάβετε τὰ ψυχία τῶν σκέψεων καί προβληματισμῶν, πού καταθέσαμε στό παρόν ἄρθρο ἀλλὰ καί σέ ἄλλα προγενέστερα καί νὰ τὰ αὐξήσετε, ὁ καθένας μέ τό χάρισμά του, σέ Ἄρτους καί Πράξεις Ζωῆς, γιὰ νὰ τραφῇ ὁ λαός μας, πού ἔμεινε πνευματικὰ πεινασμένος, καί νὰ ἀνατραφῇ καί πάλι μέ τό «ἄδολον πνευματικὸ γάλα» τῆς Πατρώας καί Μητρικῆς εὐσεβείας τοῦ Γένους μας!

π. Β. Ε. Β.

Δεκαπενταυγουστιάτικες ὥρες στά πάλλευκα τῶν νησιῶν μας Κοιμητήρια

“**Ω** τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καὶ κλῖμαξ πρὸς οὐρανόν ὁ τάφος γίνεται...”

Σέ ὥρα ἀπόβραδῃ, μέ τό μελτέμι νά σαλεύει ἀπαλά τίς κορυφές τῶν κυπαρισσιῶν καί νά κατεβαίνει μέ τίς στερνές τίς ἡλιαχτίδες πάνω στά μνήματα. Στά λιτά καί ἀπέριττα μνήματα, πού δέν ἔχουν τή σημερινή τήν ἐπιτήδευση μέ τά βαρειά τά μάρμαρα καί τά πλαστικά τά ἄνθη. Γιατί ἐκεῖνα τά μνήματα ἦταν φροντισμένα ἀλλιῶς, μέ Ἀπλότητα, Καλωσύνη καί ὅση Φιλοκαλία περίσσευε στίς καρδιές ἐκείνων τῶν παλιῶν νησιωτῶν. Γι’ αὐτό καί τά ἐπιμελοῦνταν μέ προσοχή κοιτάζοντας νά τοποθετήσουν τό λιτό χειροποίητο ξύλινο σταυρό, τίς ἀσβεστωμένες πλίδες στίς ἄκρες τοῦ μνημείου μέ ὀδοντωτὴ σειρὰ καί τέλος, πάνω στήν ἐπιφάνεια τοῦ τάφου στρώνανε λευκά λαλαρίδια, ἀπ’ τό γιालό φερμένα.

Ἀναπαύονταν λοιπόν οἱ κεκοιμημένοι κάτω ἀπ’ τή στρώση τῶν λευκῶν λαλαριδιῶν, πού μοσχομύριζαν ἀρμύρα: μοσχοβολιὰ γνώριμη σ’ αὐτούς, γιατί αὐτὴ τοὺς ἔδρεψε μαζί μέ τό λεπτό τό ἄρωμα τοῦ πεύκου.

Λιτά στολίδια τά μικρά τά βασιλικά, πού μαζί μέ τό λαδοκάντηλο ἀφήνουν στὸν ἐπισκέπτη μιὰ ἰδέα κατανύξεως καί παραμυθίας.

Δεκαπενταύγουστο· Οἱ καμπάνες ἀφήνουν στό γιορταστικό τ’ ἀπόβραδο τὸν ἐλπιδοφόρο ἦχο τους καλῶντας σέ σύναξη.

Καί στά Κοιμητήρια, ὅταν φτάνει ὁ ἦχος αὐτός, ἀρχίζει ν’ ἀνεβαίνει μέσ’ ἀπ’ τά μνήματα μιὰ παράξενη σιωπὴ, ἡ ὁποία ἀπλώνεται γύρω κι ἀφήνει τή σφραγίδα τῆς χαρμολύπης. Γιατί ὅλοι αὐτοὶ πού ἀναπαύονται κάτω ἀπ’ τὴν πάλευκη τὴ στρώση τῶν λαλαριδιῶν, ξέρουν, ἐπειδὴ τό βλέπουν, κλῖμαξ νά γίνεται ὁ τάφος, πού θριαμβευτικά τὴν ἀνεβαίνει ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς. Τό βλέπουν καί χαίρουνται, γιατί καλοῦνται κι αὐτοὶ νά Τὴν ἀκολουθήσουν καί ν’ ἀνέβουν τά σκαλοπάτια μέ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀγάπης Της, τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀδιαλείπτων πρεσβειῶν Της καί τὸν γλυκασμὸ τῆς ἀμέτρου Παραμυθίας Της.

Στέκουν σιωπηλοὶ οἱ κεκοιμημένοι καί μέ τὴ λαμπάδα τῆς ψυχῆς τους ἀναμμένη καί Τὴ μακαρίζουν, ὅπως «αἱ γενεαὶ αἱ πᾶσαι» Γιατί εἶναι πιά σίγουροι, ὅτι «σῶζει αἰετὴν τὴν κληρονομίαν Της».....

Κι αὐτοὺς πού ἀναπαύονται στό κοιμητήριό, ἐκτός τοῦ ὅτι συνιστοῦν ἓναν δικαιοματικό μακαρισμό, ὀφείλουμε νά τοὺς καταθέτουμε τό σεβασμὸ μας, γιατί ἀποτελοῦν καί εἶναι τά πανίερα ταμειυτήρια

τά πληρωμένα Μνήμες, Γεγονότα καί βιορυθμούς τοῦ χθές, τό ὅποιο ἐξάπαντος κρατοῦν στά χέρια τους καί τό παραδίδουν ὡς ἄλλη παρακαταθήκη στόν Παλαιόν τῶν Ἡμερῶν. Γιατί ὅλοι αὐτοί, ἤ σχεδόν ὅλοι, ἔχουν λίγο πολύ ταυτιστεῖ καί μέ δικά μας παρόμοια γεγονότα, ἀλλά καί τίς ἐπιλογές τοῦ ἐγκόσμιου βίου μας.

Στέκομαι τοῦτο τό σεπτό ἀπόβραδο τοῦ Δεκαπενταγούστου κι ἀντικρύζω τό Κοιμητήριο τῶν προγόνων μου νά μένει ἀκίνητο μέσ' τή θερινή τήν ἀντηλιά, μέχρι νά δεχτεῖ στά σπλάχνα του κάποιο νέο σπόρο τοῦ Θεοῦ: μιάν ἀνθρώπινη Μορφή πού μέχρι τότε κάποιο τόπο φύλασσε σ' αὐτό τό χωριό.

Ὅμως σέ λίγο θά σιμώσει ἡ νύχτα· τότε θά λαμπυρίσουν τά καντήλια στά μνημεῖα, ἐνῶ ἡ σιωπή θά σεργιανᾷ ἀνάμεσά τους, ἀνάμεσα στά κυπαρίσσια. Τά νυχτοπούλια θά συλλαβίζουν τό δικό τους τό μοιρολόι: αὐτό πού συνήθως δέν ἀκοῦν οἱ ζωντανοί, ἀλλά μονάχα οἱ κεκοιμημένοι. Αὐτοί δηλαδή πού ἀναπαύθηκαν ἀπό τίς μέριμνες τοῦ βίου κι ὅλα τά ἐφήμερα. Γιατί ἔμαθαν τό ἄλλο μέγιστο τό μάθημα: «Ἐν τῇ Κοιμῇσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε.....»

Δεκαπενταύγουστο
Σκόπελος

π. Κων. Ν. Καλλιανός

«Ἰωβηλαῖο» Ἀ΄ Παγκοσμίου Πολέμου!

100 χρόνια μετὰ τὸν «πόλεμο πού θὰ τερμάτιζε ὅλους τοὺς πολέμους»!

Μέσα στό φετινό καλοκαίρι συμπληρώθηκαν 100 ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ Ἀ΄ Παγκοσμίου Πολέμου –τοῦ Μεγάλου Πολέμου, ὅπως ὀνομάστηκε, ἢ, τοῦ πολέμου «πού θὰ τερμάτιζε ὅλους τοὺς πολέμους»– τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ ἔγινε μέ τὴ δολοφονία τοῦ ἀρχιδούκα Φερδινάνδου, στίς 28 Ἰουνίου τοῦ 1914. Ἐκατὸ χρόνια ἀπὸ τὸν πῖο αἱματηρό πόλεμο στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, πού κόστισε τὴ ζωὴ σὲ περισσότερους ἀπὸ 9 ἑκατομμύρια στρατιῶτες καὶ 8 ἑκατομμύρια πολῖτες.

Σήμερα, ἑκατὸ ἀκριβῶς χρόνια μετὰ, ὅχι μόνο δὲν τερματίστηκαν οἱ πόλεμοι, ἀλλὰ ἔχουν τόσο πολλαπλασιαστεῖ, ὥστε ἡ ἀνθρωπότητα ἀκροβατεῖ ἐπικίνδυνα, προσπαθώντας νὰ μὴν περάσει τὸ κατώφλι τοῦ Γ΄ παγκοσμίου πολέμου.

Τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τότε. Ἴδιοι λαοί, ἴδιες λυκοφιλίες, ἴδιες συμμαχίες, ἴδια μίση, ἴδια πάθη, ἴδια ἀγριότητα. Ἡ πόλωση εἶναι μεγαλύτερη, ἡ ἔνταση ἔχει αὐξηθεῖ. Θὰ μπορούσε νὰ σκεφτεῖ κανεὶς ὅτι ἡ προόδος τῆς τεχνολογίας ἔχει κάνει τὴν «τέχνη» τοῦ νὰ σκοτώνει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπο πῖο «σοφιστικέ», ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ δὲν συμβαίνει. Μπορεῖ τὰ drones νὰ βομβαρδίζουν καὶ νὰ σκοτώνουν ἀπρόσωπα, οἱ καθημερινοὶ ἀποκεφαλισμοὶ ὅμως καὶ οἱ δρόμοι πού «διακοσμοῦνται» μὲ κομμένα κεφάλια, φωνάζουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο ἄγριος καὶ αἰμοβόρος ὅσο ἦταν καὶ στὴν αὐγὴ τοῦ κόσμου ὅπως τὸν ξέρουμε, τότε πού ὁ πρῶτος ἀδερφὸς δίψασε γιὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ του.

Τότε, ὅταν ἡ ἀνθρωπότητα ξεκινούσε τὰ πρῶτα τῆς βήματα, ἐκεῖνοι οἱ ἰδιαίτεροι ἄνθρωποι πού κατάφερναν νὰ βλέπουν τὰ γεγονότα τοῦ κόσμου τους ἀπὸ τὴν ἀπόσταση τῆς κάποιας ἀντικειμενικότητας, τὰ κατέγραφαν, εἴτε προσπαθώντας νὰ βροῦν τὶς αἰτίες –κάποτε καταφεύγοντας σὲ εἰκασίες καὶ σὲ δικά τους συμπεράσματα- εἴτε ἀγνοώντας ὅ,τι μὴ φανερό καὶ καταγράφοντας στεγνὰ πράξεις ὅπως ἔγιναν καὶ λόγια ὅπως εἰπώθηκαν. Αὐτοὺς τοὺς ὀνομάζουμε ἐμεῖς ἱστορικούς, χρονικογράφους, παραμυθάδες, παρατηρητές, ὅπως θέλετε

πέστε τους, δὲν ἔχει σημασία. Σημασία ἔχει ὅτι κάποιοι λίγοι ἄνθρωποι προσπάθησαν νὰ βγάλουν ἓνα συμπέρασμα, νὰ βροῦν ἓνα νόημα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἀφήσουν κάποια ἴχνη γιὰ νὰ τὰ δοῦν αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔρχονταν μετὰ ἀπὸ αὐτούς, νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμμα, γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ ἔτσι ὅπως τὸ ἔβλεπαν, γιὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπελπισία, γιὰ τὴ δόξα καὶ τὴν ἀδοξία, γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀτιμία, γιὰ ὅλο, τέλος πάντων, τὸ ἀτέλειωτο σκαμπανέβασμα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας.

Σήμερα ὅμως, ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν πρῶτο μεγάλο πόλεμο ποὺ δὲν τερμάτισε κανένα πόλεμο ἀλλὰ γέννησε καὶ γεννάει καὶ θὰ γεννάει πολλοὺς ἄλλους πολέμους, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι –ποὺ τοὺς ὀνομάζουν ἱστορικούς, χρονογράφους, παραμυθᾶδες, παρατηρητές, ἢ ὅ,τι ἄλλο– δὲν μποροῦν νὰ δοῦν καὶ νὰ καταγράψουν τίποτα. Γιατί κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει τὸ μπερδεμένο κουβάρι τῆς ἀνθρωπότητας πιά. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμμα. Τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ. Τὸ φίλο ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

Τὸ παραμῦθι τῶν πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν, ὅπου βασιλεύει ἡ ἀνοχή, ἔχει καταρρεύσει πρὸ πολλοῦ. Οἱ Βρετανοὶ –τῶν ὁποίων ἡ χώρα θεωρεῖται «γῆ τῆς ἐπαγγελίας» τῶν μεταναστῶν– συζητοῦν πανικόβλητοι τὸ νομοθετικὸ πλαίσιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀντιμετωπιστεῖ τὸ κύμα τῶν βρετανῶν πολιτῶν ποὺ φεύγει γιὰ τὴ Συρία καὶ τὸ Ἰράκ γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἀριθμὸ τῶν στυγνῶν δολοφόνων ποὺ ὀνομάζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους «Ἰσλαμικὸ Κράτος», ἢ «Ἰσλαμικὸ Χαλιφάτο» ἢ Isis.

Τὸ ἐντυπωσιακότερο εἶναι ὅτι ἀνάμεσά τους, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ μουσουλμανικὲς οἰκογένειες, εἶναι καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ ποὺ προσηλυτίστηκαν στὰ τζαμιά τοῦ Λονδίνου –τὰ «κέντρα Ἰσλαμικῶν σπουδῶν» τῶν ὁποίων τὴ δόξα ζηλέψαμε κι ἐμεῖς στὴν πατρίδα μας– καὶ πού, κατὰ γενικὴ ὁμολογία, εἶναι οἱ σκληρότεροι καὶ πιὸ ἀδίσταχοι ἐκτελεστές!

Ἡ Δύση, ἀπὸ τὸν πρῶτο «πόλεμο ποὺ θὰ τερμάτιζε ὅλους τοὺς πολέμους» ἔχει ἀναλάβει τὰ ἡνία τῆς ζωῆς πάνω στὸν πλανήτη καὶ ἐπαγγέλλεται μὲ αὐτοπεποίθηση τὴ δημιουργία ἑνὸς ἐπίγειου παραδείσου, ἀρκεῖ οἱ λαοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὶς ὁδηγίες της καὶ τὸν τρόπο ζωῆς καὶ σκέψης ποὺ θέλουν οἱ ἡγέτες της. Τὸ ἀποτέλεσμα; Οἱ περισσότεροι λαοὶ ζοῦν στὴ φτώχεια, στὶς ἀρρώστειες καὶ στὸν πόλεμο, γιὰ νὰ διατηρηθεῖ τὸ ἐπίπεδο ζωῆς κάποιων λίγων «ἐκλεκτῶν» λαῶν. Ἡ ἀδικία κυριαρχεῖ, ὁ νόμος τοῦ δυνατοῦ εἶναι ὁ μόνος νόμος μέσα στὴν ἀνθρώπινη ζούγκλα ποὺ ζοῦμε καὶ κάθε μέρα ποὺ περνάει, τὸ ὄραμα τοῦ «ἐπίγειου παραδείσου» ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν

πολύπαθη ανθρωπότητα.

Τί ἐλπίδα ἔχουμε; Καμμία! Κι αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πιστέψουμε μέχρι τὸ βάθος τῆς διάνοιάς μας καὶ πρέπει νὰ ἀπελπιστοῦμε μέχρι τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ καταλάβουμε ὅτι ἡ σωτηρία δὲν θὰ ἔρθει οὔτε ἀπὸ τὸ μυαλό μας καὶ τὴν τεχνολογία μας καὶ τὴν ἐπιστήμη μας, οὔτε ἀπὸ τὸν πολῦτιμο ἑαυτό μας. Τότε, ἴσως, ἔρθουμε σὲ ἐπίγνωση καὶ στραφοῦμε σὲ Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα ὅλων τῶν ἀπελπισμένων, ὁ τροφοδότης ποὺ χορταίνει τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ πείνα καὶ ἡ πηγὴ ποὺ ξεδιψάει τὴ βαθεῖα δίψα τῆς ἀνθρώπινης ἀπελπισίας.

Γιὰ σχόλια: ninetta1.blogspot.com

Νινέττα Βολουδάκη

Τό Νομοσχέδιο τοῦ κατεξευτελισμοῦ τῶν Νεκρῶν μας!

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ᾽Η ΑΠΟΤΕΦΡΩΣΗ ΝΕΚΡΩΝ;

Αέν εἶναι τυχαία ἡ τακτικὴ τῶν κρατούντων. Μεσοῦντος τοῦ θέρους κατατέθηκε πρόσθετη Τροπολογία (Ἀρ. Τροπολογίας: 1627/215 25.7.2014) –διὰ τῆς ὁποίας δίδεται τὸ «πράσινο φῶς» γιὰ τὴν δημιουργία καὶ ἵδρυση τῶν λεγομένων Κέντρων Ἀποτέφρωσης Νεκρῶν (Κ.Α.Ν)– στό Νομοσχέδιο τοῦ Ὑπουργείου Περιβάλλοντος, Ἐνέργειας καὶ Κλιματικῆς Ἀλλαγῆς «Νέο Ρυθμιστικὸ Σχέδιο Ἀθήνας Θεσσαλονίκης». Μὲ τὴν τροπολογία αὕτη <http://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/bbb19498-1ec8-431f-82e6-023bb91713a9/8489060.pdf> παρέχεται ἡ δυνατότητα στοὺς Δήμους ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι νομεῖς καὶ διαχειριστές τῶν Κοιμητηρίων νά ιδρύσουν καὶ νά ἐγκαταστήσουν ἐντός τῶν χώρων αὐτῶν (τῶν κοιμητηρίων δηλ.) τὰ Κ.Α.Ν.

Πρὶν συνεχίσουμε ὅμως θὰ πρέπει νά δοῦμε τίς διαδικασίες καὶ τὴν κοινοβουλευτικὴ τακτικὴ τῆς κυβέρνησης τῆς χώρας μας. Ἀπὸ τὸ 1974 καὶ μετὰ, τὸ κυρίαρχο πολιτικὸ σύστημα ἔχει υἱοθετήσει καὶ καθιερώσει στήν χώρα μας τὸ λεγόμενο κοινοβουλευτικὸ «θερινό τμήμα ἢ τμήμα διακοπῶν τῆς Βουλῆς». Στό ὄνομα τῶν θερινῶν διακοπῶν (διάβαζε θερινῆς ραστώνης) σαλαμοποιεῖται ἡ ὁλομέλεια τοῦ σώματος τῶν βουλευτῶν κατὰ τὸ 1/3, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μηνῶν τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἔτσι λειτουργεῖ (ὅπως λειτουργεῖ) ἡ Βουλὴ σὲ τρία τμήματα μὲ προγραμματισμένη σύνθεση καὶ καθορισμένη μικρὴ διάρκεια, ὅπως βολεύει τίς κυβερνητικὲς σκοπιμότητες. Ἐκ τῶν προτέρων ἔχει ἤδη ἀποφασισθεῖ ἡ κατανομή τῶν «ἀμφισβητιῶν» βουλευτῶν κατὰ τέτοιο

τρόπο ώστε να διευκολύνεται τάχιστα ή ψήφιση και του πιο παράλογου και αντικοινωνικού νόμου. Έτσι, με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς ουσιαστική και διεξοδική συζήτηση, χωρίς την παραμικρή τεκμηρίωση. Πολλές φορές δέν εκπληροῦνται, ούτε καν ή πλέον βασική προϋπόθεση, δηλαδή, αυτή της ανάγνωσης έκαστου νομοσχεδίου από τους ίδιους τους βουλευτές. Θά μπορούσε, λοιπόν, να θέσει κάποιος ένα ερώτημα στους κρατούντες: Έάν τό σύνολο τῶν βουλευτῶν τῆς Βουλῆς, ή ὁλομέλεια τῆς Βουλῆς, ἐκφράζει τόν Ἑλληνικό λαό, τότε τό 1/3 τοῦ σώματος τῆς Βουλῆς ἐκφράζει κατ' ἀναλογία καί τό 1/3 τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐπομένως καί τά νομοσχέδια πού εἰσάγονται πρὸς ψήφιση στή Βουλή ἀφοροῦν μόνον τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Αὐτό ἀπορρέει ὡς συνέπεια ἀπό τήν κολοβωμένη λογική αὐτῶν πού τόσο ἄκριτα ἔχουν υἱοθετήσει αὐτήν τήν ὑπολειτουργία τῆς Βουλῆς καί τήν ὑποβάθμιση τοῦ νομοθετικοῦ ἔργου σέ τέτοιο τερατώδη βαθμό, τή στιγμή μάλιστα πού τίθενται πρὸς ψήφιση νομοσχέδια τεράστιας σημασίας γιά τόν Ἑλληνικό λαό καί τήν χώρα μας. Ἐτσι π.χ. ἔχουν εἰσαχθεῖ στά θερινά τμήματα τῆς Βουλῆς νομοσχέδια ὅπως αὐτό τό περί δασῶν, τό νομοσχέδιο περί αἰγιαλοῦ, τό ρυθμιστικό σχέδιο Ἀθήνας – Θεσσαλονίκης μέ τήν περίφημη τροπολογία γιά τά Κέντρα Ἀποτέφρωσης Νεκρῶν κ.ἄ. Ἐκτός τῶν ἄλλων εἶναι καί τελείως ἀπαράδεκτη ή διαδικασία τοῦ νά φέρονται πρὸς ψήφιση σοβαρότατα ζητήματα ὑπό μορφήν τροπολογιῶν σέ νομοσχέδια ὅλως ἄσχετα σέ περιεχόμενο καί τίτλο. Εἶναι ἓνα δείγμα τῆς προχειρότητος, τῆς ἔλλειψης δεξιοτήτων καί γνώσεων γύρω ἀπό τό

ζήτημα, αλλά και της παντελοῦς ἀπουσίας της πολιτικῆς συνειδητότητος γιὰ τόσο βαρύνοντα ζητήματα. Ἐτσι, τό μόνο πού ἀπομένει στοὺς κυβερνῶντες εἶναι ἡ πλήρης ἀπαξίωση καί ὑποβάθμιση τῶν ζητημάτων αὐτῶν, κάτι πού ἀποδεικνύεται μέ τήν «τροπολογιοποίησή» τους (ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ ὁ νεολογισμός αὐτός).

Ἄς δοῦμε ὅμως τήν «φιλοσοφία» τῆς ἴδιας τῆς τροπολογίας. Στήν ἀρχή τονίζεται:

«Σέ ὅλες τίς χώρες μέλη τῆς Ε.Ε. ὑπάρχουν καί λειτουργοῦν ἀποτεφρωτήρια νεκρῶν, ἤδη ἀπό τόν 18ο αἰῶνα. Ἐνδεικτικά, ἡ ἀποτέφρωση νεκρῶν ἀναφέρεται ὅτι ἐπετράπη πρῶτα στή Γαλλία (1789), ἐνῶ ἀκολούθησε ἡ Βρετανία (1884), ἡ Γερμανία (1934) καί ἡ Ἰσπανία (1945)».

Βλέπουμε ὅτι ὁ νομοθέτης-τροπολογιογράφος ὡς βασική αἰτία πού ἐπικαλεῖται γιὰ τήν εἰσαγωγή καί υἱοθέτηση τῶν Κ.Α.Ν. εἶναι ἡ «καθυστέρηση» πού σημειώνεται στήν πατρίδα μας ἔναντι τῆς πρωτοπόρου Γαλλίας ἀλλά καί ὅσων χωρῶν εἰσῆλθαν στήν ἀκολουθία της. Προφανῶς ὁ νομοθέτης ἐκλαμβάνει τήν χρονική αὐτή καθυστέρηση καί σάν ὑστέρηση ὡς πρὸς τό σύγχρονο πνεῦμα τοῦ «Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ». Μπορεῖ νά εἴμαστε «πίσω» βρέ ἀδελφέ ὡς πρὸς τοὺς Γάλλους ...κατά 225 ἔτη, ἀλλά νά! Στό «ἄψε σβῆσε» τοὺς μοιάσαμε! Γίναμε καί μεῖς σάν κι αὐτοὺς. Δέν ἀκολουθοῦμε τόν ἀναχρονιστικό ἐνταφιασμό, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά ἀκολουθοῦμε τήν ἐπιτακτικότητα πού ἐπιβάλλουν οἱ σύγχρονοι καιροί καί ἡ χωροταξική ἀντιμετώπιση τῆς ἔλλειψης χώρου... γιὰ αὐτοὺς πού πεθαίνουν.

Καί στό κάτω-κάτω δέν εἶναι τυχαῖο. Τό 1789 ἀκόμη πρίν σταθεῖ στά πόδια της ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση τό πρῶτο ζήτημα πού διευθέτησε ...ἦταν ἡ καύση τῶν νεκρῶν. Καί βέβαια οἱ πρωτεργάτες τῆς 14ης Ἰουλίου τοῦ 1789 θέλησαν μέ αὐτόν τόν ἡχηρό τρόπο νά διατρανώσουν τήν ἀντιπαλότητά τους μέ τήν Χριστιανική Πίστη. Ἐδῶ ὅμως οἱ δικοί μας κρατοῦντες, φροντίζουν νά ἐξαλείψουν... τόν ἀναχρονισμό αὐτό μέ τήν ἐπίκληση αὐτῆς τῆς δῆθεν ἐπαναστατικῆς πρωτοπορίας.

Μάλιστα φθάνουν στό σημεῖο νά ἐπικαλοῦνται τεχνικά ζητήματα γιὰ τήν ἔως τώρα καθυστέρηση πού ἔχει σημειωθεῖ στήν υἱοθέτηση τῆς καύσης τῶν νεκρῶν. Τώρα προφανῶς πού ἔχουν ἀρθεῖ τά τεχνικά αὐτά κωλύματα εἶναι καιρός νά ιδρῦσουν τά δημοτικά ἀποτεφρωτήρια. Αὐτά βουλές κυρίων ἐπιτάσσουν καί στά ἴδια ἀλόγως οἱ δημοτικοί «ταγοί» ὑποτάσσονται.

Εἶναι προφανές ὅτι ἡ καύση τῶν νεκρῶν ἀντιτίθεται θεμελιωδῶς στήν Ὁρθόδοξη Θεολογία μας καί εἶναι ὀλοσχερῶς ξένη πρὸς τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι φανερό ὅτι ὅχι μόνον δέν ἔχει ἐρωτηθεῖ ἡ θέ-

ση της Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ ἐπιχειρεῖται μέ διαδικασίες κρύφειες καί ψευδεπίγραφες νά μὴν ληφθεῖ καθόλου ὑπ' ὄψιν. Ἐμεῖς δὲν ἐπιχειροῦμε νά θεμελιώσουμε Θεολογικῶς τό ἀπαράδεκτο τῆς υἱοθέτησης τῶν Κ.Α.Ν. Ἀπλὰ θέλουμε νά ὑποβάλουμε κάποια καίρια ἐρωτήματα.

Ἑρώτησις πρώτη: Στό ἄρθρο 2 τῆς τροπολογίας (γιά τίς νομικές προϋποθέσεις τῆς καύσης) τονίζεται ἐπί λέξει:

«Γιά τήν ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν συντάσσεται ληξιαρχική πράξη ἐντός 60 ὥρῶν, ἀπό τόν θάνατο καί ἀφοῦ προηγουμένως προσκομισθοῦν, πέραν τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ τό ἄρθρο 2 τοῦ Ν. 344/1976 «Περί Ληξιαρχικῶν Πράξεων» (ΦΕΚ Α' 143) δικαιολογητικῶν καί τά ἑξῆς: (α) Ἑγγραφή δήλωση ἢ σημείωμα τοῦ θανόντος ὅτι ἐπιθυμοῦσε τήν ἀποτέφρωση τῆς σωροῦ του. Ἄν ὁ θανὼν δὲν κατέλιπε τέτοια δήλωση ἢ σημείωμα, ἑγγραφή δήλωση τοῦ/τῆς συζύγου αὐτοῦ ἢ τοῦ/τῆς ἐν ζωῇ συντρόφου τοῦ θανόντος μέ τόν/τήν ὁποῖο/α ὁ τελευταῖος εἶχε συνάψει σύμφωνο συμβίωσης κατὰ τά προβλεπόμενα κατὰ τό ἄρθρο 1 τοῦ Ν.3719/2008 «Μεταρρυθμίσεις γιά τήν οἰκογένεια, τό παιδί καί ἄλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 240) ἢ τέλος τῶν συγγενῶν πρώτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ τοῦ θανόντος, μέ βεβαίωση τοῦ γνησίου τῆς ὑπογραφῆς τους».

Καταλάβετε τί σημαίνει τό ἄρθρο αὐτό; Ἐάν ὁ θανὼν δὲν ἔχει ἀφήσει γραπτὴ δήλωση ὅτι ἐπιθυμεῖ τήν ἀποτέφρωση τῆς σωροῦ του, τότε αὐτομάτως ἐπιτρέπεται ἡ ἀποτέφρωση μέ ἀπλή δήλωση τῆς συζύγου (ἢ συντρόφου) του. Τά λοιπά τά περί γνησίου ὑπογραφῆς κ.λ.π. εἶναι σάλτσες καί ἀρτύματα.

Αὐτό εἶναι τό δημοκρατικό τους δῆθεν ἦθος πού διαρκῶς ἐπικαλοῦνται. Μέ ποιό δικαίωμα προσεταιρίζονται στάσεις ζωῆς ἀνθρώπων πού δὲν εἶναι ὑπέρ τῆς καύσης, σάν δικές τους; Ἄν δὲν εἶναι σκέτος φασισμός αὐτή ἡ ἀπάτη τότε τί εἶναι; Ὅποιος δὲν ἔχει ἐκφρασθεῖ ρητὰ ἐναντίον τῆς διάταξης ...εἶναι γιά κάψιμο!!! Μόνον ὅποιος ἔχει κάψει τά τσιπάκια τοῦ μυαλοῦ του μπορεῖ νά υἱοθετῇ τέτοια διανοητικά ἐκτρώματα. Κυριολεκτικά «λογική» γιά κάψιμο...

Ἑρώτησις Δευτέρα: Στό ἴδιο ἄρθρο τονίζεται ἐπίσης:

«(ἀπαιτεῖται) ἑγγραφή πιστοποίηση ἱατροδικαστή, πού βεβαιώνει ὅτι ἡ αἰτία θανάτου δὲν χρήζει περαιτέρω ἱατροδικαστικῆς διερευνήσεως καί ὅτι ἀφαιρέθηκαν ἀπό τό σῶμα τοῦ νεκροῦ τα τυχόν ἀκατάλληλα γιά ἀποτέφρωση ἱατροτεχνικά μέρη..»

Προφανῶς ὁ τροπολογιολόγος ἐνδιαφέρεται νά ἀφαιρεθοῦν οἱ μεταλλικές προσθήκες ἢ μεταλλικά στοιχεῖα πού ἔχουν ἀντικαταστήσει ὅστᾱ ἢ στοιχεῖα ὁστῶν κατὰ τίς ὀρθοπαιδικές ἐπεμβάσεις. Ἐδῶ ὅμως ὑπείσχεται καί κάτι ἄλλο. Ποιά εἶναι τά ἱατροτεχνικά μέρη τά ἀκατάλληλα πρὸς καύση καί γιατί δὲν προσδιορίζονται; Μήπως αὐτά πού

διέφυγαν ἢ ξέμειναν ἀπὸ τὴν μεταμοσχευτική μανία κάποιων κύκλων;

Ἑρώτησις τρίτη: Θὰ ἀποφασισθεῖ ἡ ψήφιση «τέλους καύσης νεκρῶν» το λεγόμενο τέλος ἀποτέφρωσης; Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἠλεκτρομηχανολογικές ἐγκαταστάσεις τῶν Κ.Α.Ν. τόσο ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησή τους, ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὴν λειτουργία καὶ συντήρησή τους ἔχουν πολὺ μεγάλο κόστος ἐπιβάρυνσης. Μποροῦν οἱ Ο.Τ.Α. νὰ χρηματοδοτήσουν αὐτές τίς δαπανηρές ἐγκαταστάσεις; Ποιὸς θὰ πληρώσει τὸ μάρμαρο; Μήπως ἔχει ἤδη δρομολογηθεῖ τὸ κανονιστικό πλαίσιο πού ἀφορᾷ τὴν προμήθεια καὶ ἐγκατάσταση τῶν Κ.Α.Ν. στά δημοτικά κοιμητήρια; Ἀπ' ὅ,τι γνωρίζομε δέν ἔχει ἀκόμη καταστεῖ στό παραμικρὸ γνωστή καὶ ἡ πιὸ μικρὴ διαδικασία σχετικά μέ τὸ ζήτημα αὐτό. Οὔτε τὸ νομοθετικό πλαίσιο εἶναι γνωστό τοῦ σχετικοῦ διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐάν θὰ ἐπιβαρυνθοῦν οἱ δημότες τοῦ κάθε δήμου καὶ μέ τά ἔξοδα τῶν Κ.Α.Ν. (προμήθεια καὶ ἐγκατάσταση καὶ λειτουργία/συντήρηση). Εἶναι λοιπὸν δίκαιο καὶ λογικὸ νὰ ἐπιβαρυνθοῦν μέ τέλη καύσεως οἱ σαφῶς καὶ ρητῶς ἀντίθετοι στὴν καύση τῶν νεκρῶν; Καὶ ἐάν παραστεῖ ἀνάγκη νὰ υἱοθετηθεῖ τὸ λεγόμενο «τέλος καύσεως», γιατί αὐτὸ νὰ μὴν τὸ καταβάλλουν οἱ λάτρεις καὶ θιασῶτες τῆς καύσεως τῶν δικῶν τους σωρῶν μετὰ τὸν θάνατό τους; Μήπως λοιπὸν ἐπειδὴ εἶναι ὀλιγάριθμοι οἱ ..ὄπαδοί τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ὑπάρχει ἡ ὑστερόβουλη σκέψη νὰ ...κατανεμηθεῖ δημοκρατικά το κόστος σέ ὅλους; (ἀκόμη καὶ στοὺς συνειδητοὺς πιστοὺς Χριστιανούς;)

Ἑρώτησις τετάρτη: Ἐάν μιὰ δημοτικὴ ἀρχὴ ἀποφανθεῖ ὅτι τάσσεται κατὰ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, τότε ποιὰ διαδικασία θὰ προβλέπεται; Θὰ σύρεται ἡ συγκεκριμένη δημοτικὴ ἀρχὴ ἀπὸ τὴν πολιτεία ἀπὸ ἐπίδοξους «καυσολάτρες» σέ διώξεις, ἐπειδὴ ἀρνεῖται τὴν «λογικὴ» καὶ τὴν οὐσία τέτοιων διατήρητων τροπολογιῶν;

Ἑρώτησις πέμπτη: Ἐάν ὁ θανὼν ἔχει δηλώσει ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν καύση τῆς σωροῦ του ...ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ ὅπωςδήποτε καὶ ἐξόδιο ἀκολουθία σύμφωνα μέ τὸ τυπικὸ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, δέν δικαιοῦται ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης νὰ τὴν ἀπαγορεύσει, ἀφοῦ προσκρούει ἀπὸ πάσης πλευρᾶς στὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία ἀλλὰ καὶ στὴν Ὁρθόδοξο Παράδοση;

Ἑρώτησις ἕκτη: Μέ ποιὰ κριτήρια θὰ ὀρίζονται τὰ λεγόμενα «δικαιώματα καὶ τέλη ἀποτέφρωσης» ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε δημοτικὸ ὀργανισμό πού θὰ ἀναλάβει τὰ Κ.Α.Ν.;

Ἑρώτησις ἑβδόμη: Γιατί καὶ γιὰ τὴν ἀποτέφρωση τῶν ὁστῶν τῶν νεκρῶν πού εἶναι ἤδη ἐνταφιασμένοι υἱοθετοῦνται τὰ προαναφερθέντα κριτήρια, δηλ. αὐτὰ μέ τίς ὑπεύθυνες δηλώσεις τῶν συγγενικῶν προσώπων; (παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 3 τῆς τροπολογίας). Δηλ. σέ περίπτωσι πού ἓνας ἔχει πεθάνει καὶ σαφῶς εἶχε ταχθεῖ ἀπὸ τὸν βίο του κατὰ τῆς καύσεως νεκρῶν, ὑπάρχει ἡ δυνατότητα καὶ ἡ πιθανότητα οἱ ζῶντες συγγενεῖς

του νά ζητήσουν τήν καύση τῶν ὀστέων του. Μποροῦν μέ συνοπτικές διαδικασίες καί ἀπλές ἔγγραφες δηλώσεις νά ὀδηγήσουν τόν θανόντα συγγενή τους στά Κ.Α.Ν. Τέτοιος σεβασμός, τέτοιος «πολιτισμός»!

Παρίσταται καίρια ἡ ἀνάγκη νά ἀντιταχθοῦμε πλήρως στήν «λογική», ἀλλά καί στήν οὐσία τῆς τροπολογίας αὐτῆς. Νά τοὺς φράξουμε τόν δρόμο. Θά ἦταν καλό νά ἀναλάβουμε πρωτοβουλίες διὰ τῶν ὁποίων θά θωρακίσουμε ἐμπράκτως τήν πίστη μας στήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἴσως θά πρέπει νά ὑπογράψουμε ἐν σώματι ὑπεύθυνες δηλώσεις σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες διακηρύσσουμε σθεναρῶς τήν ἀντίθεσή μας στήν ἐν λόγω τροπολογία, ἀλλά καί δέν δίνουμε τό δικαίωμα σέ κανέναν νά λάβει τίς σωρούς μας μετά τόν θάνατό μας καί νά πει: ΚΑΝ 'τα στάχτη καί μπούρμπερι. Ὅχι! εἶναι οἱ ἐπιδιώξεις τους καί τά κατασκευάσματά τους τῆς πυρκαϊᾶς καί τοῦ χαλασμοῦ.

Βασίλης Π. Μακρής

Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί εἶναι ἐμπορικά τά Νομοσχέδια!

Οἱ Πολιτικοί μας σέ μπίζνες μέ καύση νεκρῶν!

Επιχειρηματική δραστηριότητα πού συναρτᾶται μέ τή δημιουργία δημοτικών ἀποτεφρωτηρίων γιά τήν καύση νεκρῶν ξεκίνησε ὁ πρῶν ὑπουργός Θ. Πάγκαλος, σύμφωνα μέ δημοσιεύματα τῆς ἐφημερίδας **“Πρῶτο Θέμα”** καί τοῦ site **aftodioikisi.gr**, στίς 22 Ἀπριλίου 2013.

Ὅπως ἀναφέρεται στά δημοσιεύματα, ὁ κ. Πάγκαλος καί ἡ σύζυγος του, κ. Χρ. Χριστοφάκη –Δημοτική Σύμβουλος καί ἐπικεφαλῆς τῆς μείζονος μειοψηφίας στό Δήμο Σαρωνικοῦ– ἔχουν συστήσει ἐταιρία ἀντιπροσώπευσης καί εἰσαγωγῆς μηχανημάτων γιά τήν καύση νεκρῶν! Θά ἐπιδιώξουν νά τά πουλήσουν σέ Δήμους, πού θά δημιουργήσουν ἀργότερα σχετικές ἐγκαταστάσεις.

Συνεργάζονται μάλιστα μέ ἐταιρία πού σχεδιάζει νά δημιουργήσει τό πρῶτο ἀποτεφρωτήριο στήν Ἑλλάδα. Τά σχόλια περιττεύουν.....

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΒΑΥΑΡΩΝ “ΤΚΡΕΜΙΣΕ” ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ!

Μὲ τὴν κήρυξη τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, ἡ πρώτη αὐτοδύναμη ἐξουσία ἐπιζήτησε τὴ δημιουργία ἔννομης τάξης στὶς ἐπαναστατημένες περιοχές. Τὸ ἀγωνιζόμενο γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ἔθνος μας, ἔχοντας ἐπίγνωση τῆς ἱστορικῆς του συνέχειας, ὅρισε στὰ ἐπαναστατικά κείμενα, ὡς ἐφαρμοστέο δίκαιο στὶς ἀπελευθερωμένες περιοχές τοὺς Νόμους «τῶν ἀειμνήστων Χριστιανῶν ἡμῶν Αὐτοκρατόρων».

Ἦδη στὴ Νομικὴ Διάταξη τῆς Ἀνατολικῆς Χέρσου Ἑλλάδος, ποὺ ἐκδόθηκε λίγους μόνο μῆνες μετὰ τὴν κήρυξη τῆς ἐπανάστασης (Νοέμβριος 1821) ὀρίζεται ὅτι «οἱ Κοινωνικοὶ Νόμοι τῶν ἀειμνήστων Χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ἑλλάδος μόνοι ἰσχύουσι κατὰ τὸ παρὸν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Χέρσον Ἑλλάδα». Μὲ τὴν ἴδια πράξη δόθηκε ἐντολὴ στὸν Ἀρειο Πάγο (τὸ συσταθὲν ἀπὸ αὐτὴν ἀνώτατο διοικητικὸ καὶ δικαστικὸ ὄργανο τῆς Ἀνατολικῆς Χέρσου Ἑλλάδος) ἐντολὴ νὰ μεταφέρει στὴ νέα Ἑλληνικὴ τό σχετικὸ τμῆμα τῶν Βασιλικῶν καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσει στὸν τύπο, ἀφοῦ λάβει τὴν ἔγκριση τῶν Ἀρχιερέων τῆς περιφέρειάς του.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα, ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευση τῆς Ἐπιδαύρου ψηφίζει τὸ Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, στὰ ἄρθρα 97 καὶ 98 τοῦ ὁποίου ὀρίζονται τὰ ἑξῆς: «Τὸ ἐκτελεστικὸν σῶμα νὰ διορίσει ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα καὶ σοφώτερα μέλη τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων ἡ ἀρετὴ νὰ ᾔηται ἐγνωσμένη, διὰ νὰ συνθέσωσιν Κώδικας Νόμων, πολιτικῶν, ἐγκληματικῶν καὶ ἐμπορικῶν (...). Ἀκριτῆς κοινοποιήσεως τῶν εἰρημένων Κωδίκων αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐγκληματικαὶ διαδικασίαι βάσιν ἔχουσιν τοὺς Νόμους τῶν ἀειμνήστων Χριστιανῶν ἡμῶν Αὐτοκρατόρων καὶ τοὺς παρὰ τοῦ Βουλευτικοῦ καὶ Ἐκτελεστικοῦ Σώματος ἐκδιδωμένους νόμους διὰ δὲ τὰ ἐμπορικὰ ὁ ἐμπορικὸς τῆς Γαλλίας Κώδιξ μόνος ἰσχύει εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι ἡ παραπομπὴ στοὺς δίκαιο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας προξενοῦσε τὴ σφοδρὴ ἀντίδραση τοῦ Κοραῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ “ἐκσυγχρονιστῶν”! Ἦδη ἀπὸ τὸ 1822, μὲ ἀφορμὴ τὸ Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, ὁ Κοραῆς παρατηροῦσε ὅτι οἱ γραικὸ-ρωμαϊκοὶ νόμοι γίνονται ἀπλῶς ἀνεκτοὶ ἐπειδὴ εἶναι προτιμότεροι ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν ποὺ συνεπάγεται ἡ ἔλλειψη νόμων. Θεωροῦσε ἐπίσης ὅτι τὸ ἐπίθετο ἀείμνηστοι σὲ σχέση μὲ τοὺς αὐτοκράτορες μόνον εἰρωνικά

θα μπορούσε να έχει χρησιμοποιηθεί από το συντάκτη του νόμου¹.

Οι αντιδράσεις αυτές οφείλονταν στο ότι η εισαγωγή του δικαίου της Έλληνορωμαϊκής (Βυζαντινής) Αυτοκρατορίας στο νέο Έλληνικό κράτος δεν έγινε μόνο για συναισθηματικούς λόγους. Το δίκαιο και η δημιουργία νομικής συνέχειας μεταξύ της Έλληνορωμαϊκής Αυτοκρατορίας και του νέου Έλληνικού κράτους θεωρήθηκε ως το προσφορότερο μέσο για να αναγνωριστεί το δεύτερο ως διάδοχος της πρώτης και να μπορέσει έτσι να στηρίξει έδαφικές διεκδικήσεις. Επιβεβαιώνεται λοιπόν και στο πεδίο του δικαίου η θέση που είχε σε προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας υποστηριχθεί, **ότι δηλαδή στόχος της Έπανάστασης του 1821 ήταν η ανασύσταση της Έλληνορωμαϊκής Αυτοκρατορίας, και όχι μόνο η απελευθέρωση του σημερινού Ελλαδικού χώρου².**

Τα παραπάνω δύο άρθρα του «Προσωρινού Πολιτεύματος» συνενώθηκαν σε ένα άρθρο (το άρθρο 80) του Νόμου της Επιδάυρου της Β' Εθνικής Συνέλευσης του Άστρους (1823), που είχε παρόμοιο περιεχόμενο, με τη βασική διαφορά ότι ως προς τις «έγκληματικές» διαδικασίες όριζε ως προσωρινό δίκαιο (μέχρι δηλαδή τη σύνταξη νέων κωδίκων με πρότυπο τη Γαλλική νομοθεσία) το «Απάνθισμα των Έγκληματικών».

Το «Απάνθισμα των Έγκληματικών» ήταν ο πρώτος Έλληνικός ποινικός κώδικας. Οι εργασίες για τη σύνταξή του άρχισαν την 1η Απριλίου 1823, όταν η Β' Εθνική Συνέλευση συγκρότησε μία έννεαμελή Επιτροπή, αποτελούμενη από **πέντε κληρικούς και τέσσερεις λαϊκούς (σημ: Ένδεικτικό του τί εσήμαινε ο Κληρικός για τους Γνήσιους Έλληνες)**, δίνοντάς της την εντολή όπως εκθέσει «**τά κυριώτερα των έγκληματικών εκ του προχείρου ερανιζομένη από τους νόμους των ήμετερων αιμνήστων βυζαντινών αυτοκρατόρων και άλλοθεν**».

Κανένα από τα μέλη της επιτροπής δεν είχε ειδική νομική παιδεία κι όμως αυτή η Επιτροπή κατάφερε να ολοκληρώσει το έργο της μέσα σε δεκαέξι ημέρες –σε χρόνο ρεκόρ δηλαδή, αν σκεφτούμε τους ρυθμούς των σημερινών εξειδικευμένων νομοπαρασκευαστικών επιτροπών. Στις 17 Απριλίου 1823 το «Απάνθισμα των Έγκληματικών» υποβλήθηκε στην Εθνική Συνέλευση και τέθηκε σε ισχύ σε όλες τις απελευθερούμενες περιοχές με ψήφισμα αυτής την 1ης Ιουνίου 1824.

Δεν ήταν βέβαια εύκολο να εφαρμοστεί κατά τη διάρκεια του επαναστατικού αγώνα. Χρειάστηκε να επικυρωθεί ξανά από τη Γ' Εθνική Συνέλευση της Τροιζήνας, το 1827. Το άρθρο 142 του Συντάγματος της

1. Τίς τοποθετήσεις αυτές του Κοραή παραθέτουν οί Τρωιάνος/Βελισσαροπούλου-Καράκωστα στο βιβλίο τους **Ιστορία Δικαίου**, 2002, σελ. 318.

2. Βολουδάκη Βασιλείου Πρωτ., «**Η άγνωστη προϊστορία της 25ης Μαρτίου**», «Ενοριακή Εύλογία» τ. 139 Μάρτιος 2014.

Τροιζήνας προέβλεπε ότι «Έως ότου δημοσιευθῶσι Κώδικες κατὰ τὸ 99 ἄρθρον, οἱ Βυζαντινοὶ νόμοι, τὸ Ἀπάνθισμα τῶν ἐγκληματικῶν καὶ οἱ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας δημοσιευόμενοι νόμοι ἔχουν ἰσχύν, εἰς δὲ τὰ ἐμπορικὰ ἰσχύν νόμου ἔχει ὁ ἐμπορικός τῆς Γαλλίας Κώδιξ». Τὸ δὲ ἄρθρο 99 ἔδινε ἐντολὴ στὴ Βουλὴ νὰ φροντίσει, ὥστε νὰ συνταχθοῦν κώδικες «ἔχοντες ἰδιαίτερος βάσιν τὴν Γαλλικὴν Νομοθεσίαν». Ἡ ἐπιρροή τοῦ Γαλλικοῦ δικαίου στὴν Ἑλλάδα εἶναι πλέον ἐμφανής.

Ἡ οὐσιαστικὴ καὶ ἀπρόσκοπτη ἐφαρμογὴ τοῦ «Ἀπανθίσματος» ἐπετεύχθη τὸ 1828 ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια. Ὁ Καποδίστριας τὸ συμπλήρωσε ἐπίσης μὲ εἰδικούς ποινικούς νόμους περὶ κιβδηλίας καὶ περὶ τύπου, ἐνῶ ἐξέδωσε καὶ διάταγμα γιὰ τὴν κατάρτιση νέου ποινικοῦ κώδικα (Διάταγμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς 18/30-12-1828).

Τὸ «Ἀπάνθισμα» ἐπικρίνεται συχνὰ ἀπὸ σημερινούς νομικούς γιὰ ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς καὶ νομοτεχνικῆς ἀριότητος. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς ποινικός κώδικας μὲ τὰ σημερινὰ κριτήρια. Οἱ ἐπικριτές του λησμονοῦν ὅμως ὅτι ἡ ἀξία ἐνὸς νομοθετήματος κρίνεται πάντα σὲ συνάρτηση μὲ τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς συνθήκες τῆς ἐποχῆς του. Παραβλέπουν ἐπίσης τὸν προσωρινό του χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι κάθε ἐνέργεια σχετικὴ μὲ αὐτὸ συνοδευόταν ἀπὸ πρόβλεψη γιὰ σύνταξη νέου ποινικοῦ κώδικα. Παρὰ τὸν προσωρινὸ αὐτὸ χαρακτήρα του, ἴσχυσε τυπικὰ γιὰ δέκα καὶ οὐσιαστικὰ γιὰ ἑξὶ χρόνια, μέχρι τὸ 1834. Ὁ σημερινὸς ποινικός κώδικας ἰσχύει μὲν ἀπὸ τὸ 1951, μέσα ὅμως στὰ δύο περίπου τελευταῖα χρόνια –ἀπὸ τὸ 2012– ἔχει τροποποιηθεῖ ἀπὸ ὀκτὼ νομοθετήματα!

Ἄλλωστε οἱ συντάκτες τοῦ «Ἀπανθίσματος» εἶχαν ἐπίγνωση τῶν κενῶν του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, στὸ ψήφισμα τοῦ 1824 μὲ τὸ ὁποῖο τέθηκε σὲ ἐφαρμογὴ ὀριζόταν ὅτι τὰ κενὰ αὐτὰ θὰ καλύπτονται μὲ βάση τὰ «Βασιλικά» τῶν Μακεδόνων Αὐτοκρατόρων καὶ τοὺς νόμους τῆς Διοικήσεως.

Ἡ περιορισμένη χωρητικότητά ἐνὸς περιοδικοῦ δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀναλύσω διεξοδικὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ «Ἀπανθίσματος τῶν Ἐγκληματικῶν». Αὐτὸ ἐπιφυλάσσομαι νὰ τὸ πράξω στὸ μέλλον, σὺν Θεῷ, σὲ σχετικὴ διδακτορικὴ διατριβή. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ περιοριστῶ στὴν ἀναφορὰ ὀρισμένων στοιχείων καὶ ρυθμίσεων τοῦ νομοθετήματος ποὺ δείχνουν τὸν ἰδιαίτερο χαρακτήρα του. Ἐπειδὴ μάλιστα, ὅπως σημειώνει ὁ καθηγητὴς τοῦ ποινικοῦ δικαίου Ἰω. Μανωλεδάκης, ὁ ποινικός κώδικας ἀποτελεῖ ἔκφραση ἐξουσίας καὶ λόγο πολιτικό, τὰ χαρακτηριστικά του «Ἀπανθίσματος» ἀντανაკλοῦν καὶ τὸ χαρακτήρα τοῦ πολιτικοῦ λόγου τῆς ἐποχῆς του.

Πρώτα πρώτα, τὸ «**Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν**» εἶναι νομοθέτημα χριστιανικό. Τοῦτο φαίνεται καταρχὰς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι πουθενὰ στὸ κείμενό του δὲ γίνεται λόγος γιὰ «ἐγκλήματα», ἀλλὰ μόνο γιὰ «ἁμαρτήματα». Χωρίζεται ἔτσι σὲ τρία τμήματα: «Περὶ ἁμαρτημάτων ἐναντίον τῆς κοινῆς ἀσφαλείας», «Περὶ ἁμαρτημάτων ἐναντίον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας» καὶ «Περὶ ἁμαρτημάτων ἐναντίον τῆς ιδιοκτησίας».

Στὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ παραπάνω τρία τμήματα περιλαμβάνεται μεταξὺ ἄλλων κεφάλαιο «Περὶ ἁμαρτημάτων διαφθειρόντων τὰ ἦθη». Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ τιμωρεῖται ἡ φθορὰ παρθένου (παρ. νγ' καὶ νδ'), ἀλλὰ καὶ ἡ μοιχεία. Ἡ παράγραφος νθ' προβλέπει ὅτι : «**Ὁ ὕπανδρος ὅστις ἀποδειχθῇ μοιχὸς νὰ φυλακόνεται ἀπὸ τρεῖς μῆνας ἕως ἑναν χρόνον ἢ νὰ πληρῶνῃ εἰς τὸ ἐθνικὸν Ταμεῖον ἀπὸ ἑκατὸν ἕως δύο χιλιάδες γρόσια. Ἡ δὲ μοιχαλὶς νὰ φυλακόνεται ἀπὸ τρεῖς μῆνας ἕως ἑναν χρόνον. Τὸν δὲ μοιχὸν δὲ δύναται ἄλλος νὰ ἐγκαλέσῃ εἰς τὸ κριτήριον, εἰμὴ ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός**».

Διάταξη περὶ μοιχείας προβλεπόταν καὶ στὸ ἄρθρο 286 τοῦ ποινικοῦ νόμου τῆς Βαυαροκρατίας, ἀλλὰ καὶ στὸ ἄρθρο 257 τοῦ ποινικοῦ κώδικα τοῦ 1951. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἄρθρο προέβλεπε ἐπίσης ποινὴ ἐνὸς ἔτους γιὰ τοὺς μοιχοὺς καὶ ἀπαιτοῦσε ἔγκληση τοῦ παθόντος συζύγου γιὰ τὴ δίωξη τῆς πράξης. Καταργήθηκε τὸ 1982 ἀπὸ τὸ ἄρθρο 8 Ν.1272. Ἡ μοιχεία δηλαδὴ ἦταν ποινικὸ ἀδίκημα τῆς Ἑλληνικῆς ἔννομης τάξης γιὰ 148 χρόνια, πρὶν ὁ ποινικὸς νομοθέτης ἀποφασίσῃ ὅτι ἡ προστασία τοῦ ἔννομου ἀγαθοῦ τῆς συζυγικῆς πίστεως δὲν εἶναι δική του δουλειά!

Παρόμοια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν ποινικὴ μεταχείριση τῆς ἑκτροῦσης: Στὴν παράγραφο μδ' τοῦ «Ἀπανθίσματος» ὀρίζεται ὅτι τιμωρεῖται αὐτὸς ποὺ προκάλεσε τὴν ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου –μὲ ἢ χωρὶς τὴ συναίνεση τῆς γυναίκας-, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ ἑγκυὸς γυναίκα, ὅταν προβαίνει σὲ ἄμβλωση «ἀφ' ἑαυτῆς», μὲ πενταετὴ φυλάκιση. Ἡ ποινὴ διπλασιάζεται γιὰ τὸ γιατρό, φαρμακοποιὸ ἢ φαρμακοπῶλη, ἐὰν γίνῃ ἡ ἀποβολὴ (παρ. με'), καθὼς καὶ σὲ περίπτωσι θανάτου τῆς ἐγκύου (μς'). Δὲν προβλέπονται βεβαίως ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἐπιτρέπεται ἡ ἄμβλωση. Ὁ ποινικὸς νόμος τοῦ 1834 τιμωρεῖ ἐπίσης τὴν ἄμβλωση, εἴτε γίνεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἑγκυο, εἴτε ἀπὸ τρίτο καὶ χωρὶς καμία ἐξαίρεση. Ἡ παροχὴ στὴν ἑγκυο γυναίκα τοῦ δικαιώματος νὰ διακόπτει ἐλεύθερα τὴν κύηση μέσα στὶς πρώτες δώδεκα ἑβδομάδες αὐτῆς, θανατώνοντας τὸ ἔμβρυο, χωρὶς νὰ χρειάζονται ἐπιπλέον ἐνδείξεις, ἔγινε μὲ τὸ ἄρθρο 2 τοῦ ν. 1609/1986!

Γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ «Ἀπάνθισμα», θὰ πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ἡ ἔμπνευσή του ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ἀξίες φαίνεται ὅχι μόνο

ἀπὸ τὴν ὁρολογία ἢ τὸ περιεχόμενό του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος του καὶ τὸ πνεῦμα πὺν τὸ διαπνέει. Ὁ ἀναγνώστης του δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ διακρίνει μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὴν ἀγνὴ δίψα τῶν προγόνων μας γιὰ Ἀλήθεια καὶ Δικαιοσύνη. Τὸ ὕφος εἶναι λιτό, δωρικό, σαφές καὶ ἀνεπιτήδευτο, ὕφος δηλαδὴ Ἑλληνικό. Ἑλληνικό εἶναι καὶ τὸ περιεχόμενο, ἀφοῦ τὸ «Ἀπάνθισμα» ἀποτελεῖ πρωτότυπη Ἑλληνικὴ δημιουργία καὶ ὄχι ἀντιγραφὴ ξένου κώδικα.

Πρόκειται γιὰ νομοθέτημα πὺν διαπνέεται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ εἶναι ἐπίσης δημοκρατικό. Προστατεύει τὰ πολιτικὰ δικαιώματα σὲ ἰδιαίτερο κεφάλαιο (κεφ. Γ' «Περὶ ἀμαρτημάτων ἐναντίον τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου»). Ἀπὸ τὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ διάταξη τῆς παραγράφου ι', σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ δόλια νόθευση τῶν ἐγγράφων πὺν περιέχουν τὶς ψήφους τῶν πολιτῶν ἀπὸ αὐτὸν στὸν ὁποῖον ἦταν τὰ ἐγγράφα ἐμπιστευμένα ἐπέσυρε στέρηση τοῦ δικαιώματος νὰ ἀναλάβει αὐτὸς «πολιτικὸν ὑπουργημα» γιὰ διάστημα ἀπὸ δύο ἕως πέντε χρόνους καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἀπὸ ἑκατὸ ὡς πεντακόσια γρόσια. Ἡ ἀντίστοιχη σημερινὴ διάταξη τοῦ ἀρθροῦ 164 ΠΚ προβλέπει μὲν φυλάκιση ἕως τριῶν ἐτῶν, ὀρίζει ὅμως ὅτι ἡ στέρηση τοῦ δικαιώματος ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι καὶ τῶν δημοσίων ἀξιωματῶν εἶναι δυνητικὴ.

Οἱ συντάκτες τοῦ «Ἀπανθίσματος τῶν Ἑγκληματικῶν» εἶχαν κατανοήσει ὅτι ἡ κατοχύρωση τῶν δικαιωμάτων εἶναι ἀποτελεσματικὴ μόνο ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν προάσπιση τῆς ἐξωτερικῆς ἀσφάλειας, τὴν δημιουργία μίας ἐσωτερικῆς τάξης καὶ τὴ διασφάλιση τοῦ κύρους καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ Κράτους. Γιὰ αὐτὸ περιέλαβαν σὲ αὐτὸ κεφάλαιο «Περὶ ἀμαρτημάτων ἐναντίον τῆς Ἐξωτερικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ἐπικρατείας», «Περὶ ἀμαρτημάτων ἐναντίον τῆς ἐσωτερικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ἐπικρατείας καὶ «Περὶ ἀντιστάσεως καὶ ἀπειθείας πρὸς τὴν καθεστῶσαν ἐξουσίαν». Τὸ κύρος τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν πολιτῶν σὲ αὐτὴν προστατεύεται ἰδίως ἀπὸ τὸ κεφάλαιο ζ' «Περὶ δωροδοκίας τῶν δημοσίων ὑπουργῶν», πὺν τιμωρεῖ τὴ δωροδοκία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ δικαστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν προσωποληψία τῶν δημοσίων λειτουργῶν (βλ. τὴν παράγραφο λ': «Ὅποιος διὰ φιλίαν, ἢ δι' ἔχθραν, ἢ δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην σχέσιν κρίνη ἄδικοι, νὰ ἐκπίπτει τοῦ ὑπουργήματός του καὶ νὰ μὴν ἐμβαίνει εἰς Δημόσιον Ὑπουργημα ἀπὸ ἑξ μηνῶν ἕως δύο χρόνους»).

Κυριότερη ὅμως διάταξη ἐνδεικτικὴ τῆς δημοκρατικότητος καὶ φιλοπατρίας τοῦ «Ἀπανθίσματος» εἶναι αὐτὴ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ (παρ. α', ἐδάφιο 1), πὺν τιμωρεῖ γιὰ ἐσχάτη προδοσία ὁποῖον Ἑλληνα σηκώσει ἄρματα ἐναντίον τῆς Πατρίδας- καὶ ὄχι ἐκείνον «ὅστις ἐπέβαλε χεῖρα

κατὰ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως...» (ἄρθρο 123 τοῦ βαυαρικοῦ Ποινικοῦ Νόμου).

Τέλος, τὸ «Ἀπάνθισμα τῶν Ἑγκληματικῶν» εἶναι νόμος φιλελεύθερος. Σὲ αὐτὸ ὀρίζονται ρητὰ καὶ μὲ σαφήνεια, κατὰ κανόνα χωρὶς ἀόριστες ἐκφράσεις, οἱ προϋποθέσεις τέλεσης (οἱ λεγόμενες στὴν ποινικὴ ἐπιστήμη «εἰδικὲς ὑποστάσεις») τῶν τυποποιούμενων ἐγκλημάτων. Ἀποτελεῖ ἔτσι ἐγγύηση γιὰ τὸν πολίτη, ἀπέναντι σὲ τυχὸν αὐθαίρετη ἄσκηση τῆς ποινικῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας. Αὐτὸ εἶναι τὸ βασικὸ φιλελεύθερο γνώρισμα τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Περαιτέρω, προστατεύει ρητὰ τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τοῦ πολίτη, σὲ εἰδικὸ κεφάλαιο, τὸ κεφάλαιο Στ' ὑπὸ τὸν τίτλο «Περὶ καταχρήσεως τῶν ὑπουργῶν τῆς διοικήσεως».

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σφοδρότερους πολέμιους τοῦ «Ἀπανθίσματος τῶν Ἑγκληματικῶν» ἦταν ὁ Georg Ludvig von Maurer, Βαυαρὸς νομομαθής, μέλος τῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ Ὁθωνα. Ὁ Maurer χαρακτήρισε τὸ «Ἀπάνθισμα» συνολικὰ καὶ συνοπτικὰ ὡς ἀριστούργημα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὴν 18/30 Δεκεμβρίου 1933 τὸ ἀντικατέστησε ἀπὸ τὸν «Ποινικὸ Νόμο», ὁ ὁποῖος ἴσχυσε ὡς τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ σημερινοῦ Ποινικοῦ Κώδικα τὸ 1951. Ὁ Ποινικὸς Νόμος: Ἦταν νομοθέτημα σὲ πολλὰ σημεῖα ὁλοκληρωτικό, ἀφοῦ ἔτεινε νὰ ρυθμίσει καὶ νὰ ἐλέγξει ὅλες τὶς πτυχὲς τῆς δημόσιας καὶ ιδιωτικῆς ζωῆς. Ἦταν νομοθέτημα αὐταρχικό, ἀφοῦ ἀφιέρωνε ἑβδομήντα περίπου ἄρθρα γιὰ τὴν προστασία τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ ἰδίως τοῦ «ιεροῦ προσώπου τοῦ Βασιλέως». Ἰδίως ὁμως ἦταν νομοθέτημα ξενικὸ καὶ ξενοκρατικό.

Δημοσιεύτηκε στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὸ 1834, στὰ Γερμανικά(!) μὲ παράλληλη Ἑλληνικὴ μετάφραση. Δὲν ἦταν ἀπλῶς διατυπωμένο στὴ Γερμανικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ ἀντανακλοῦσε καὶ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες τῆς Βαυαρίας. Μὲ τὸ νομοθέτημα αὐτό, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ ἐπιβλήθηκε στὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς μὲ στόχο τὴν ἐδραίωση τῆς κυριαρχίας τους, ἄρχισε ἡ ὑποδούλωση τῆς Ἑλληνικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης στὴ Γερμανικὴ. Τὸ κείμενο τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἦταν Γερμανικό, οἱ πηγὲς του Γερμανικὲς, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμονες τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἔπρεπε νὰ σπουδάζουν στὴ Γερμανία καὶ στὰ ἔργα τους νὰ παραπέμπουν σὲ Γερμανικὴ βιβλιογραφία, προκειμένου νὰ ἔχουν κῦρος. Οἱ συνθῆκες αὐτὲς κάθε ἄλλο παρὰ εὐνόησαν τὴν πρωτότυπη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Μὲ λίγα λόγια, ὁ Ποινικὸς Νόμος σφράγισε τὴν ξενικὴ ἐξάρτηση τῆς Ἑλληνικῆς ποινικῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ, σὲ μικρότερη εὐτυχῶς κλίμακα, ὡς τὶς μέρες μας.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω καταλαβαίνουμε ὅτι τὸ «Ἀπάνθισμα τῶν

Ἐγκληματικῶν» ἦταν ἴσως ὁ μοναδικὸς γνήσια Ἑλληνικὸς ποινικὸς κώδικας. Μὲ τὴν κατάργησή του, ἔκλεισε, δυστυχῶς, βίαια ἢ πόρτα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὴν Ἑλληνορωμαϊκὴ νομικὴ μας παράδοση!

ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ

Ἀπάνθισμα τῶν ἐγκληματικῶν τῆς Β΄ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθμ. ΛΓ' τοῦ Κώδικος τῶν Νόμων, Ἐθνικὸ Τυπογραφεῖο, Αἴγινα 1829, δημοσιευμένο ἠλεκτρονικὰ στὸ http://srv1-vivl-vολου.mag.sch.gr/digitalbook_206#/0.

Ἰερὰ Μονὴ Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου, Ἡ γέννηση τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο, Μέρος Γ': Οἱ ἀναφορὲς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου στὶς ἐπόμενες ἐθνοσυνελεύσεις καὶ οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις δημοσιευμένο ἠλεκτρονικὰ στὸ www.impantokratoros.gr/5EBBDF5D.print.el.aspx.

Δημητράτος Ν. Γ., Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξη τῆς νομοθεσίας τοῦ οὐσιαστικοῦ ποινικοῦ δικαίου στὴ νεώτερη Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὸ Ἀπάνθισμα τῶν ἐγκληματικῶν στὸν Ποινικὸ Κώδικα, Νομικὸ Βῆμα (NoB) 2/2013, 346.

Κωστάρας Α., Ποινικὸ Δίκαιο: Ἐννοιες & Θεσμοὶ τοῦ Γενικοῦ Μέρους, ἐκδ. Νομικὴ Βιβλιοθήκη, Ἀθήνα 2012.

Μαγκάκης Γ.-Α., Ποινικὸ Δίκαιο, Διάγραμμα Γενικοῦ Μέρους, Ἐκδόσεις Παπαζήση, β' ἐκδ. 1982.

Μάμουκας Α., Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος..., ἐκ τῆς τοῦ Ἡλίας Χριστοφίδου τυπογρ. Ἡ Ἀγαθὴ τύχη, Ἐν Πειραιεὶ 1839-1852 δημοσιευμένο ἠλεκτρονικὰ στὸ books.google.gr.

Μανωλεδάκης Ι., Ἰδεολογικοπολιτικοὶ προσανατολισμοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ποινικοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἱστορικὴ του ἐξέλιξη. Στὸ Κοτσάλης Λ., Κιούπης Δ. (ἐπ.) Ἱστορία τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ τῶν Ποινικῶν Θεσμῶν, ἐκδ. Ἀντ. Ἰ. Σάκκουλα, Ἀθήνα-Κομοτηνὴ 2007, σέλ. 340-359.

Τρωϊάνος Σ. / Βελισσαροπούλου-Καράκωστα Ι., Ἱστορία Δικαίου, ἐκδ. Ἀντ. Ν. Σάκκουλα, Ἀθήνα, Κομοτηνὴ, 2002.

Ἀγγελικὴ Ε. Ζώη
Νομικός

Ἡ Λευκωσία ἀπὸ θαλάσσιο θέρετρο ἔγινε πόλη φάντασμα!

ΛΕΥΚΩΣΙΑ:

Η ΜΟΝΗ ΔΙΗΡΗΜΕΝΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σαράντα χρόνια μετὰ τὴν εἰσβολή τῆς Τουρκίας στὴν Κύπρο, οἱ φωτογραφίες δείχνουν ἐγκαταλελειμμένες κατοικίες, ξενοδοχεῖα καὶ ἀεροδρόμια στὴν Λευκωσία, τὴν μόνη διηρημένη πρωτεύουσα στὸν κόσμο!

- Ἡ 20ῃ Ἰουλίου σηματοδοτεῖ τὴν 40ῃ ἐπέτειο τοῦ Ἀττίλα, κωδικό ὄνομα τῶν Τούρκων γιὰ τὴν εἰσβολή.

- Οἱ φωτογραφίες τραβήχτηκαν μέσα στὴ «γῆ τοῦ κανενός», τὴ νεκρὴ ζώνη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν!

- 112 μίλια μακρὰ ἡ πράσινη γραμμή τοῦ ΟΗΕ χωρίζει τὸ Τουρκοκρατούμενο βόρειο τμήμα τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὴν ἀνεξάρτητη Δημοκρατία τῆς Κύπρου.

Στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1970, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τουριστικούς προορισμούς, μέ χρυσὴ ἄμμο, πολυώροφα ξενοδοχεῖα καὶ ἐμπορικές περιοχές, ὅπου σύχναζαν διάσημοι, ὅπως ἡ Brigitte Bardot, ὁ Richard Burton καὶ ἡ Elizabeth Taylor.

Σήμερα οἱ δρόμοι στὴν ἀκτογραμμὴ τοῦ παραλιακοῦ θέρετρο τῆς Ἀμμοχώστου εἶναι παράξενα σιωπηλοί, ὅπως εἶναι ἐδῶ καὶ δεκαετίες.

Σέ κοντινὴ ἀπόσταση, περιβεβλημένο ἀπὸ συρματόπλεγμα, ἓνα ἀεροπλάνο κάθεται ἀπεγνωσμένα στὴν πίστα. Τὰ ἐλαστικά του ἔχουν ξεφουσκώσει καὶ τὰ χρώματά του εἶναι ξεθωριασμένα.

Ἕνας πύργος ἐλέγχου πού κάποτε παρακολουθοῦσε ὁλόκληρο τὸν πολυάσχολο οὐρανὸ πάνω ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Ἀεροδρόμιο τῆς Λευκωσίας στέκεται κι αὐτός ἐγκαταλελειμμένος.

Τὰ πάντα ἐδῶ ἔχουν παγώσει στό χρόνο ὅπως ἦταν τὸ 1974. Τό ἔτος τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρο.

Ἡ 20ῃ Ἰουλίου σηματοδοτεῖ τὴν 40ῃ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν εἰσβολή, μέ τὴν κωδικὴ ὀνομασία «**Ἀττίλας**».

Μόνο ἡ Τουρκία ἀναγνωρίζει τὸ ἀποσχισθὲν Τουρκοκυπριακὸ κράτος πού ἀνακηρύχθηκε στὰ βόρεια.

Ἡ εἰσβολή τοῦ Ἰουλίου, ὁδήγησε περίπου τό 37% τοῦ νησιοῦ στήν αἰχμαλωσία ἀπό τίς Τουρκικές δυνάμεις πρίν νά ἀνακοινωθεῖ ἡ κατάπαυση τοῦ πυρός.

Ἡ εἰρηνευτική δύναμη τοῦ ΟΗΕ περιπολεῖ στήν περιοχή γιά πολλά χρόνια προσπαθώντας νά ἀποτρέψει τίς συγκρούσεις μεταξύ τῶν λαῶν τῶν δύο τμημάτων τοῦ νησιοῦ.

Σέ ὀρισμένα σημεῖα ἡ οὐδέτερη ζώνη ἐκτείνεται γιά μίλια, ἀλλά στήν παλιά πόλη τῆς Λευκωσίας εἶναι μόλις 10 πόδια (3 μέτρα)! Ἐξακολουθεῖ νά εἶναι γεμάτη ἀπό τήν ἡχώ τοῦ παρελθόντος...

Ἕνα ἐγκαταλελειμμένο ἀεροπλάνο στό Διεθνές Ἀεροδρόμιο τῆς

Λευκωσίας – Σέ ἓνα πάλαι ποτέ ἀκμάζον κέντρο μέχρι τήν εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο τό 1974.

Αὐτές εἶναι οἱ στοιχειωμένες σκηνές μέσα στήν πόλη τῆς Λευκωσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη διηρημένη πρωτεύουσα στόν κόσμο, πού χωρίζεται ἀπό τήν «πράσινη γραμμή», μιά νεκρή ζώνη τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν.

Συρματοπλέγματα γεμίζουν τό έσωτερικό του άεροδρομίου. Μέσα άπό εκεί οί τουρίστες κάποτε περνούσαν στην πορεία τους προς τά δημοφιλή παραλιακά θέρετρα της Κύπρου.

Ή ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ περιπολεί στην περιοχή για πολλά χρόνια προσπαθώντας νά άποτρέψει τίς συγκρούσεις μεταξύ των λαών των δύο τμημάτων του νησιού.

Στίς άρχές της δεκαετίας του 1970, ήταν ένας άπό τους κορυφαίους τουριστικούς προορισμούς, μέ χρυσή άμμο, πολυώροφα ξενοδοχεία και έμπορικές περιοχές, όπου σύχναζαν διάσημοι όπως ή Brigitte Bardot, ό Richard Burton και ή Elizabeth Taylor...

... αλλά σήμερα είναι μιά πόλη φάντασμα. Τά ξενοδοχεία, οί παραλίες και τά σκάφη έχουν εγκαταλειφθεί.

Περίπου 112 μίλια σέ μήκος, ή «πράσινη γραμμή» χωρίζει τό κατεχόμενο από τούς Τούρκους βόρειο τμήμα τοῦ νησιοῦ ἀπό τήν ἀνεξάρτητη Δημοκρατία τῆς

Κύπρου. Ἡ νεκρή ζώνη μόλις διακρίνεται στό κέντρο τῆς φωτογραφίας.

Σέ ὁρισμένα σημεῖα ή οὐδέτερη ζώνη ἐκτείνεται γιά μίλια, ἀλλά στήν παλιά πόλη τῆς Λευκωσίας εἶναι μόλις 10 πόδια (3 μέτρα). Ἐξακολουθεῖ νά εἶναι γεμάτη ἀπό τήν ἡχώ τοῦ παρελθόντος...

Ἡ 20η Ἰουλίου σηματοδοτεῖ τήν 40η ἐπέτειο (μέ τήν κωδική ὀνομασία «Ἀττίλας»), ἀπό τήν εἰσβολή τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἀντιτίθεται

σέ μιά ἔνωση μέ τήν Ἑλλάδα.

Τά πάντα ἐδῶ ἔχουν παγώσει στό χρόνο ὥπως ἦταν τό 1974. Τό ἔτος τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς στήν Κύπρο.

Κάτω από τά γκρίζα σύννεφα, τό Διεθνές Ἀεροδρόμιο Λευκωσίας στέκεται παραμελημένο. Ἀπό τότε πού ἔκλεισε, ἄλλα ἀεροδρόμια ἔχουν “ξεφυτρώσει” καί ἐξυπηρετοῦν τήν Κύπρο.

Ἡ Κυπριακή Δημοκρατία καί ἡ Τουρκική κοινότητα κάνουν μιά νέα προσπάθεια γιά τήν ἐπανένωση τοῦ νησιοῦ.

Ἡ χρονιά πού ἄλλαξε τό νησί...

Καπνός υψώνεται ἀπό ἐκρήξεις βομβῶν κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς στήν Κύπρο στίς 20 Ἰουλίου 1974.

Στήν εἰσβολή τοῦ Ἰουλίου τό 37% τοῦ νησιοῦ ὁδηγήθηκε στήν αἰχμαλωσία ἀπό τούς Τούρκους πρὶν ἀνακοινωθεῖ ἡ κατάπαυση τοῦ πυρός, ἐνῶ περίπου τό 40% αἰχμαλωτίστηκε κατά τή δεύτερη Τουρκική εἰσβολή τόν ἐπόμενο μῆνα.

Ἡ θλίψη τῶν πληγέντων συγγενῶν τῶν ἀγνοουμένων κατά τή διάρκεια τῆς εἰσβολῆς.

Τά Βρετανικά στρατεύματα μοιράζουν συσσίτιο στους Κύπριους πρόσφυγες κατά τή διάρκεια τῆς κρίσης.

Ντόπιοι κρατοῦν τίς φωτογραφίες τῶν δικῶν τους πού ἀγνοοῦνται.

Τουρκικά στρατεύματα κατά τήν εἰσβολή τοῦ Ἰουλίου. Ἡ τουρκοκρατούμενη βόρεια, ἀναγνωρίζεται ὡς ξεχωριστή ὄντοτητα μόνο ἀπό τήν Τουρκία.

Κρατῆρες, μπάζα καί καμμένα αὐτοκίνητα στό κατεστραμμένο νησί στόν ἀπόηχο τῆς εἰσβολῆς στήν Κύπρο.

Κρεβάτια, ἐνδεχομένως σέ κοιτῶνα ἢ ξενῶνα, ἔχουν καεῖ στά συντρίμμια μετά ἀπό αὐτό τό ἀνελέητο χτύπημα πού δέχτηκε τό κτήριο.

Ένας ἐκτοπισμένος νησιώτης συλλογίζεται τί τοῦ ἐπιφυλάσσει τό μέλλον, καθῶς ὁ ἴδιος κάθεται σέ ἓνα στρατόπεδο προσφύγων!

Σημ. Συντάξεως:

Τό ἀνωτέρω ἄρθρο δημοσιεύθηκε στήν ἐφημερίδα «Daily Mail» καί τό μετέφρασε γιά τό περιοδικό μας ὁ κ. **Μανώλης Β. Βολουδάκης**.

Ἡ σκλαβιά τῆς Πατρίδας μας ἀπό τούς Ὁθωμανούς καί ἡ σκλαβιά μας ἀπό τόν διάβολο!

Οἱ δύο σκλαβιές!

«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρός ὑμῶν τοῦ διαβόλου ἐστέ καί τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός ὑμῶν θέλετε ποιεῖν» (Ἰωάν. η' 44)

Τό θέμα πού θά μᾶς ἀπασχολήσει εἶναι κολοσσιαίας σημασίας. Ἀφορᾷ τήν Πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα μας, ἀλλά βεβαίως καί ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ἔχουμε ἀλήθεια συνειδητοποιήσει τί σημαίνει τό γεγονός ὅτι τετρακόσια ὁλόκληρα χρόνια, ὄχι πέντε ἢ δέκα, ἡ πατρίδα μας ἦταν σκλαβωμένη ἀπό τούς Ὁθωμανούς;

Ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ὁ Ἑλληνικός λαός τετρακόσια ὁλόκληρα χρόνια ζοῦσε κάτω ἀπό ἀλλόθρησκους, πού συνέχεια προσπαθοῦσαν νά μᾶς κάνουν νά ἀλλαξοπιστήσουμε;

Ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι οἱ πρόγονοί μας πάλευαν σκληρά γιά νά διατηρήσουν τήν πίστη τους στό Χριστό καί μέσα στή φρικτή τους σκλαβιά ἔλεγαν ἐκεῖνο τό περίφημο: «Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά καί φυλακή»;

Ὅσο κι ἂν προσπαθήσουμε νά καταλάβουμε καί νά ζωντανέψουμε μπροστά μας τό τί τράβηξαν τὰ ἀδελφία μας τούς τέσσερις αὐτούς αἰῶνες, εἶναι ἀδύνατο.

Κι ὅμως ὑπάρχει μιά ἀπείρως χειρότερη σκλαβιά, τήν ὁποία δυστυχῶς τήν ξεχνᾶμε, κι αὕτη εἶναι ἡ σκλαβιά μας στό διάβολο!

Ἄς παρακολουθήσουμε μιά συγκλονιστική περιγραφή πού ὑπάρχει μέσα στό Εὐαγγέλιο.

Ὁ Κύριος συνομιλεῖ μέ Ἑβραίους καί τούς λέει ὅτι ἐάν μείνετε κοντά μου θά γνωρίσετε τήν ἀλήθεια καί ἡ ἀλήθεια θά σᾶς ἐλευθερώσει. Ἐκεῖνοι δέν κατάλαβαν τὰ λόγια του καί ἐνόμισαν ὅτι τούς ἀποκαλεῖ δούλους ξένων κατακτητῶν καί μέ θυμό τοῦ λένε: «Εμεῖς εἴμαστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καί ποτέ ὡς τώρα δέν γίναμε δούλοι σέ κανένα. Πῶς, λοιπόν, ἐσύ μᾶς λές ὅτι θά γίνετε ἐλεύθεροι;». Τούς ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς: «Σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι καθένας πού ἀμαρτάνει καί μένει ἀμετανόητος στήν ἀμαρτία, εἶναι δούλος τῆς ἀμαρτίας»....

Γνωρίζω ὅτι εἴσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ. Ἀλλά δέν τοῦ μοιάζετε καί ζητᾶτε νά μέ σκοτώσετε, διότι ἡ διδασκαλία μου δέν μπαίνει μέσα στήν ψυχή σας, πού εἶναι δούλη τῆς ἀμαρτίας. Τοῦ εἶπαν τότε: «Ὁ πατέρας μας εἶναι ὁ Ἀβραάμ καί ὄχι ἐκεῖνος πού ὑπονοεῖς ἐσύ». Καί ὁ Κύριος τούς εἶπε: «Εάν πράγματι εἴσασθε παιδιά τοῦ Ἀβραάμ, θά ἐκάνατε τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ. Τώρα ὅμως ζητᾶτε νά μέ σκοτώσετε πού σᾶς εἶπα τήν ἀλήθεια, πού ἔχω ἀκούσει ἀπό τό Θεό. Ἐσεῖς κάνετε τὰ ἔργα τοῦ πατέρα σας».

Αὐτοί ἀπάντησαν: «Εμεῖς ἔχομε ἓνα πατέρα τό Θεό». Καί ἀπό τό στόμα τοῦ Χριστοῦ μας βγαίνουν τότε τά ἐξῆς φοβερὰ λόγια: «Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Πατρός τοῦ διαβόλου ἐστέ»!

«Πατέρας σας εἶναι ὁ διάβολος». Τό εἶπε δέ αὐτό ὁ Κύριος διότι ἀπεκάλυψε ὅτι ζοῦσαν μέσα στήν ἁμαρτία.

Ἀντιλαμβάνεστε τώρα γιά ποιά φοβερή σκλαβιά μιλάμε. Γιά τή σκλαβιά τοῦ ἀνθρώπου στό διάβολο, πού εἶναι ἀπείρως χειρότερη καί ἀπαισιότερη ἀπό τή σκλαβιά τῶν προγόνων μας στούς Ὁθωμανούς.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μέσα στήν ἁμαρτία, ἀμετανόητος, πατέρα του ἔχει τό διάβολο γιατί τοῦ κάνει τά χατίρια. Ὑπάρχει φρικτότερο πράγμα ἀπό αὐτό;

Τό πελώριο τώρα ἐρώτημα:

Σήμερα σέ πόσους Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ὁ Κύριος λέει: «Πατέρας σας εἶναι ὁ διάβολος;» Τόν ἀριθμό αὐτό, τό φρικιαστικό αὐτό ἀριθμό, τόν γνωρίζει μόνο ὁ Θεός. Ἐγώ σᾶς λέγω. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι εἶναι μόνο ἓνας. Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι ἐάν ὁ ἀδελφός μας αὐτός δέν μετανοήσει καί πεθάνει ἀμετανόητος, ὁδηγεῖται στήν κόλαση πού θά βρίσκεται πλέον ἐκεῖ αἰώνια. Καί μόνον πού τό λέμε αὐτό, μᾶς πιάνει τρόμος καί φόβος!

Εἶναι, λοιπόν, ἢ δέν εἶναι χειρότερη σκλαβιά ἀπό τήν σκλαβιά στούς Ὁθωμανούς, ἡ σκλαβιά στό διάβολο;

Δυστυχῶς, τόν ἐχθρό μας τόν Ὁθωμανό τόν βλέπαμε ὡς κατακτητή, πού περνοῦσε μπροστά μας πάνω στό ἄλογό του, μέ τή στολή του. Τόν διάβολο δέν τόν βλέπουμε πού εἶναι πνεῦμα, πνεῦμα σατανικό πού θέλει νά μᾶς ὁδηγήσει στήν αἰώνια κόλαση. Δέν τόν βλέπουμε μέν, ἀλλά, δυστυχῶς, εἶναι ὑπαρκτός δέ, ἑκατό τοῖς ἑκατό.

Θά ἀδιαφορήσουμε, λοιπόν, γιά τόν τρομακτικό αὐτό κίνδυνο, τῆς σκλαβιάς μας στό διάβολο; Φαντάζεσθε τήν Ἑλλάδα μας σκλαβωμένη ἀπό τό διάβολο; Τότε εἶναι τελείως ἄχρηστοι οἱ πανηγυρισμοί μας γιά τήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπό τούς Ὁθωμανούς, ὅταν σκλαβωθοῦμε ἀπό τήν ἀπείρως χειρότερη σκλαβιά στό διάβολο!

Αὐτονόητη εἶναι τώρα ἡ ἀπάντηση τό τί πρέπει νά κάνουμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ἑλληνίδες πού ζοῦμε στόν εὐλογημένο αὐτό τόπο, πού ἔζησαν τόσοι ἀναρίθμητοι ἅγιοι, ἄνδρες καί γυναῖκες.

Νά ἀγκαλιάσουμε τό Χριστό, νά ἀγωνισθοῦμε σκληρά γιά νά εἴμαστε ἀληθινοί ἀκόλουθοι Του, νά ζοῦμε μέσα στή χάρη καί τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ἀπολαμβάνουμε τήν πραγματική καί ἀνεκτίμητη ἐλευθερία πού μόνο κοντά στό Θεό ὑπάρχει.

Συμμετέχουμε ὁλοψύχως στή μεγάλη αὐτή προσπάθεια γιά τήν ἐλευθερία τῆς Πατρίδας μας ἀπό τήν σκλαβιά της στό διάβολο. Μόνο μέσα σ' αὐτή τήν ἐλευθερία ἡ Ἑλλάδα μπορεῖ πραγματικά νά μεγαλουργήσει.

Γεώργιος Νικοδότης

Ἐκκληματολόγος

Στόν Ἄη-Γιώργη τόν Κουδουνᾶ στήν Πρίγκηπο

Στά πακέτα διακοπῶν γιά τήν Κωνσταντινούπολη τά περισσότερα τουριστικά Πρακτορεῖα ἐντάσσουν καί μίαν ἡμερήσια περιήγηση στό Πριγκιπωνήσια. Συνήθως οἱ Ἕλληνες τουρίστες/προσκυνητές ἐπισκέπτονται πρῶτα τό νησί τῆς Χάλκης καί μετὰ κατά τό μεσημεράκι ἔρχονται στό νησί τῆς Πρίγκηπου, ὅπου καί παραμένουν ἀρκετές ὥρες λαμβάνοντας καί τό γεῦμα τους. Ἐνῶ λοιπόν σχεδόν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπισκέπτονται τήν ὁμολογουμένως ἐκπάγλου ὁμορφιάς Πρίγκηπο, ἐλάχιστα εἶναι αὐτοί πού γνωρίζουν τήν ὑπαρξη καί λειτουργία στό νησί ἑνός ἐξαιρετικά σημαντικοῦ ὀρθόδοξου μοναστηριοῦ, αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κουδουνᾶ. Ἀκόμα δέ λιγότεροι γνωρίζουν τά ὅσα ἐκπληκτικά συμβαίνουν ἐκ μέρους τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου (23 Ἀπριλίου) καί στά ὁποῖα θά ἀναφερθοῦμε ἐν συντομίᾳ παρακάτω.

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κουδουνᾶ βρίσκεται στό ὠραιότερο σημεῖο τοῦ νησιοῦ, στήν κορυφή τοῦ νοτίου λόφου του. Ἀπό τό λιμάνι μέχρι τή ρίζα τοῦ λόφου φτάνει κανεῖς μέσα σέ δέκα περίπου λεπτά χρησιμοποιώντας τίς γνωστές ἄμαξες μέ τά ἄλογα (τά λεγόμενα παϊτόνια) καί αὐτό γιατί στό Πριγκηπόννησα ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία αὐτοκινήτων. Ἀπό κεῖ ἀνεβαίνει κανεῖς μέχρι τήν κορυφή τοῦ λόφου πεζοπορώντας γιά 20-25 λεπτά περίπου. Ἡ πορεία στόν κατάλληλα διαμορφωμένο πεζόδρομο εἶναι ἄνετη καί ἡ θέα ἐκπληκτική. Κατά τήν παράδοση, τό μοναστήρι χτίστηκε τό 963 ὅταν αὐτοκράτορας τῆς Ρωμανίας (Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας) ἦταν ὁ Νικηφόρος Φωκάς, ἡ δέ κεντρική θαυματουργή εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐδωρήθη στό μοναστήρι ἀπό τή γυναικεία μονή τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας. Τό 1204 κατά τήν εἰσβολή τῶν Σταυροφόρων τό μοναστήρι θά ἐρημωθεῖ καί γιά νά ἀποτραπεῖ ἡ βεβήλωση τῆς εἰκόνας, οἱ μοναχοί θά τήν θάψουν σέ μίαν κρύπτη. Μετά ἀπό αἰῶνες ὁ Ἅγιος θά ὀδηγήσει μέ θαυματουργικό τρόπο κάποιο βοσκό, ὁ ὁποῖος θά ἀνασκάψει καί θά βρεῖ τήν εἰκόνα ἀκέραιη καί μέ πολλά ἀναθήματα. Ἡ μονή θά ἐπανιδρυθεῖ. Οἱ πηγές εἶναι συγκεχυμένες ὅμως οἱ ἱστορικοί τοποθετοῦν τήν ἐπανίδρυσή της τόν 17ο ἢ 18ο αἰῶνα. Ἐκτοτε ἡ μονή λειτουργεῖ συνεχῶς. Τά σημερινά της κτήρια κατασκευάστηκαν τό 1906, ὅποτε καί ἔγινε ριζική ἀνακαίνιση τῆς μονῆς.

Ἡ πνευματική προσφορά τῆς μονῆς εἶναι τεράστια. Ὁ Ἄη-Γιώργης ὁ Κουδουνᾶς ἀπετέλεσε γιά αἰῶνες τό ἄσυλο τῶν φρενοβλαβῶν καί οἱ πολλές

θαυματουργίες του θά προκαλέσουν τό σεβασμό τόσο τῶν Ρωμηῶν ὅσο καί τῶν μουσουλμάνων. Σχεδόν κάθε ρωμαϊκή οἰκογένεια θά ἐπισκέπτονταν ἔστω μιά φορά τό χρόνο τή μονή, ἐνῶ τά ἀναθήματα καί οἱ δωρεές ἐκ μέρους τῶν μουσουλμάνων θά εἶναι πολλές καί σημαντικές. Ὑπῆρχε δέ καί ἡ συνήθεια πολλοί ἀπό τοὺς θεραπευθέντες νά παραμένουν ἀπό εὐγνωμοσύνη στό μοναστήρι γιά κάποιο χρονικό διάστημα προσφέροντας ἐθελοντική ἐργασία. Ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας τῶν ἀνθρώπων ὁ μεγαλομάρτυς Ἅγιος Γεώργιος ἐκχέει τή χάρη του σέ ὅλους ὅσοι μέ πίστη προστρέχουν σ' αὐτόν.

Ἡ μονή πανηγυρίζει δύο φορές τό χρόνο. Στίς 23 Ἀπριλίου ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καί στίς 24 Σεπτεμβρίου ἐορτὴ τῆς Παναγίας τῆς Μυριδιώτισσας καί τῆς Ἀγίας πρωτομάρτυρος Θέκλης. Καί στίς δύο πανηγύρεις, ἀλλὰ εἰδικά στήν πρώτη αὐτὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στίς 23 Ἀπριλίου, παρατηρεῖται ἓνα ἐκπληκτικό φαινόμενο. Ἀπὸ ὅλα τά μέρη τῆς Τουρκίας προσέρχονται στήν μονή δεκάδες χιλιάδες μουσουλμάνων γιά νά προσκυνήσουν τόν Ἅγιο, νά ἀνάψουν τό κερί τους στή χάρη του καί νά τόν παρακαλέσουν γιά τά προβλήματά τους. Τό φαινόμενο τά τελευταῖα χρόνια ἔχει πάρει ἀπρόσμενες διαστάσεις. Φέτος ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τοῦ Ἀγίου (23-4-2014) ὑπολογίζεται ὅτι οἱ προσκυνητές ξεπέρασαν τίς 150.000, ἐνῶ μέ μετριοπαθεῖς ἐκτιμήσεις τά κεριά πού χρησιμοποιήθηκαν ξεπέρασαν τά δύο ἑκατομύρια. Ἀπὸ τίς πεντέμισι τό πρωῒ, πού καταφθάνει τό πρῶτο καράβι, μέχρι ἀργά τή νύχτα τό νησί πλημμυρίζει ἀπὸ κόσμο. Ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας, ἀλλὰ κυρίως νέοι. Οἰκογένειες ὁλόκληρες, παρεές μεγάλες, ζευγάρια, μοναχικοὶ ἄνθρωποι, ὅλοι γιά νά προσκυνήσουν καί νά παρακαλέσουν τόν Ἀγ-Γιώργη. Καί ὅλοι Τοῦρκοι. Ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες Τοῦρκοι νά ἀνάψουν κερί καί νά προσκυνήσουν εὐλαβικά τήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου παρά τίς ρητές ἀπαγορεύσεις τοῦ Ἰσλάμ. Φαινόμενο ἐκπληκτικό καί δυσερμηνευτο.

Φέτος εἶχα τή χαρά νά βρεθῶ καί ἐγώ στήν Πρίγκηπο ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καί νά διαπιστώσω καί ἐγώ «ιδίους ὅμμασι» τά ὅσα ἐκπληκτικά. Παρ' ὅτι ἔφτασα ἀργά τό ἀπόγευμα ἡ ἔνταση τοῦ φαινομένου δέν εἶχε κοπάσει. Καθὼς παρατηροῦσα τόν κόσμο διαπίστωσα ὅτι ἡ προσκύνηση ἔχει κατὰ κάποιο τρόπο ἀποκτήσει ἓνα εἶδος «τυπικοῦ». Ἡ πλειοψηφία τῶν προσκυνητῶν περπατάει ὅλο τό δρόμο μέ τά πόδια. Δηλαδή ἀπὸ τό λιμάνι μέχρι τό μοναστήρι. Ἀπὸ τή ρίζα δέ τοῦ λόφου καί μέχρι τήν κορυφή ὅπου βρίσκεται τό μοναστήρι ὑπάρχει μιά ἄλλη παράξενη διαδικασία. Ὁ κόσμος (γυναῖκες καί ἄνδρες) ἔχουν στά χέρια τους καρόλια μέ κλωστές. Ἀνάλογα μέ τό αἶτημα τοῦ προσκυνητῆ ἡ κλωστή ἔχει καί ἄλλο χρῶμα. Ἄλλο ἂν παρακαλεῖ γιά τήν ἀπόκτηση παιδιοῦ, ἄλλο γιά τήν ἀπόκτηση συζύγου, ἄλλο γιά ὑγεία κλπ. Ἀπὸ τή ρίζα, λοιπόν,

τοῦ λόφου καί μέχρι τή μονή στήν κορυφή ὁ προσκυνητής ἀνεβαίνοντας ξετυλίγει τήν κλωστή ἀπό τό καρόλι καί τήν ἀποθέτει εἴτε κάτω στό δρόμο εἴτε στά πλαϊνά δέντρα. Καθ' ὅλη δέ τήν ἀνάβασή του παραμένει σιωπηλός ἀναλογιζόμενος τό αἶτημά του. Συχνά ἐπίσης τά αἰτήματά τους τά γράφουν σέ μικρά χαρτάκια, τά ὁποῖα εἴτε τά ρίχνουν στό εἰδικό κουτί πού βρίσκεται ἐντός τοῦ ναοῦ, εἴτε τά δένουν στά κλαδιά τῶν δέντρων πού εἶναι κοντά στή μονή. Ἔτσι τά δέντρα αὐτά μέ τά ἑκατοντάδες χαρτιά καί τά πολύχρωμα κορδελάκια μοιάζουν σάν καταστόλιστα πανέμορφα Χριστουγεννιάτικα δέντρα. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ὁ ναός εἶναι ἔτσι διαμορφωμένος, οὕτως ὥστε ὁ κόσμος νά εἰσέρχεται σέ μιὰ γραμμή, νά προσκυνεῖ ἕνας ἕνας τή θαυματουργή εἰκόνα καί νά φεύγει ἀπό μίαν ἄλλη πόρτα τοῦ ναοῦ.

Μεγάλη ἑκπληξη καί ἐξαιρετική ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἐπίσης ὅτι σχεδόν ὅλοι οἱ βράχοι πέριξ τῆς μονῆς ἦταν κατάμαυροι ἀπό ἑκατοντάδες κεριά πού εἶχαν στερεωθεῖ πάνω τους. Ὁ κόσμος ἀναβε καί στερέωνε τά κεριά πάνω στους βράχους. Ἐπίσης πάνω στους βράχους ἦταν κολλημένοι καί πάρα πολλοί μικροί κύβοι ἀπό ζάχαρη, οἱ γνωστοί αὐτοί μικροί τετράγωνοι κύβοι ζάχαρης πού συνήθως χρησιμοποιοῦν στό τσάι τους στήν Τουρκία. Πολύς κόσμος στεκόταν ὑπομονετικά μπροστά ἀπό τούς βράχους καί ἔκανε ἀλλεπάλληλες προσπάθειες μέχρι νά καταφέρει νά ἰσοροπήσει, νά «κολλήσει» τή ζάχαρη πάνω στόν βράχο. Τό νόημα καί τήν ἐξήγηση τῶν κεριῶν καί τῶν κύβων στους βράχους δέν τήν γνωρίζω, φαντάζομαι ὅμως ὅτι θά πρέπει νά σχετίζεται μέ τίς ψυχές τῶν νεκρῶν τους.

Τέλος ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι ὑπῆρχαν ἄτομα, τά ὁποῖα κερνοῦσαν τόν κόσμο λουκούμια ἢ ἀκόμα καί κύβους ζάχαρης. Αὐτοί ὅλοι ἦταν ἄτομα, στό αἶτημα τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος ἀνταποκρίθηκε ἐκπληρώνοντάς τους τό ποθούμενο. Αὐτοί λοιπόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «ἦταν ὑποχρεωμένοι» τήν ἐπόμενη φορά πού γιόρταζε ὁ Ἅγιος νά ἔρθουν καί πάλι στό νησί καί νά κεράσουν τόν κόσμο.

Τό φαινόμενο μπορεῖ νά προσεγγιστεῖ ἀπό πολλές πλευρές (θρησκευτική, ἱστορική, κοινωνιολογική κ.λ.π.) καί νά δοθοῦν διάφορες ἐρμηνεῖες. Κάτι τέτοιο ὅμως δέν εἶναι στίς προθέσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου. Στεκόμαστε μόνο στήν περιγραφή τῶν γεγονότων καί στήν παρότρυνση πρὸς τούς μελλοντικούς ἐπισκέπτες τῶν Πριγκηπονήσων νά ἐντάξουν στό πρόγραμμα τους τήν ἐπίσκεψη στήν Ἱερά Μονή, τήν προσκύνηση τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας καί τήν παράθεση στόν Ἀη-Γιώργη τόν Κουδουνᾶ τῶν ὁποίων αἰτημάτων τους. Θά ἔχουν πολλά νά ὠφεληθοῦν.

Ἰωάννης Κων. Νεονάκης
MD, MSc, PhD

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ

Αποσπάσματα από τά βιβλία «ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΑΚΟΥΣΑ ΚΑΙ ΕΙΔΑ» καί «ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ» μαζί μέ λίγες σημειώσεις γιά τήν θλιβερή επέτειο τοῦ διωγμοῦ τῶν παπποῦδων μας ἀπό τήν εὐλογημένη γῆ, τῆς τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν Ἑλληνικῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Γιαγιά μου, λοιπόν, καί οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, κατάφεραν καί μπῆκαν σέ ἕνα καράβι, ἀπό αὐτά πού ζύγωναν... ἔπαιρναν ... καί ἔφευγαν γρήγορα, ἀφήνοντας πίσω τους ἕνα μαῦρο χαλί πού κάθε του κόμπος ἦταν καί ἕνας ἀπελπισμένος ἄνθρωπος, μιά τραγική φιγούρα πού αἰσθανόταν τό θάνατο δίπλα του.

Ἡ θέα τοῦ αἵματος καί τοῦ θανάτου ἀπό τά φρικτά βασανιστήρια τοὺς εἶχαν θολώσει τό μυαλό. Ἦταν σάν παλαβωμένοι. Ἄλλοι φώναζαν, ἄλλοι ἔκλαιγαν, οἱ μάνες μέ κλάματα καί ἱκεσίες προσπαθοῦσαν νά ἀποτρέψουν τήν λυσσώδη κακοποίηση ἢ καί τήν θανάτωση ἀκόμα, καί τῶν ἴδιων ἀλλά καί τῶν παιδιῶν τους, ἐνῶ ἡ δυσώδης μυρωδιά ἀπό τά νεκρά σώματα, πού εἶχε γεμίσει ἡ ἄλλοτε πανέμορφη προκυμαία ἦταν ἀφόρητη.

Ἦταν τόση ἡ ἀπελπισία τους, πού μόλις ζύγωνε κάποιο καῖκι γιά νά πάρει λίγο κόσμο, ὀρμοῦσαν ὅλοι νά ἀνέβουν γιά νά σωθοῦν μέ ἀποτέλεσμα νά βουλιάζει τό καῖκι καί νά χάνονται κι ὅσοι εἶχαν ἀνέβει ἐπάνω.

Μάλιστα, ἔλεγε ἡ γιαγιά ὅτι οἱ μάνες στήν προσπάθειά τους νά σωθοῦν, ἀντί νά πετάξουν στή θάλασσα τόν μπόγο μέ τά λιγοστά τους ἀγαπημένα πράγματα γιά νά μποῦν στό καῖκι, ἀπό τήν ἀπελπισία τους πετοῦσαν κατά λάθος τό ἴδιο τους τό παιδί πού κρατοῦσαν στό ἄλλο χέρι. Καί μόλις τό καταλάβαιναν, σπάραζαν καί τραβοῦσαν τά μαλλιά τους. Ἄλλες ἔπεφταν κι ἐκεῖνες καί χάνονταν μαζί μέ τό μικρό παιδάκι τους ἐνῶ ἄλλες τίς προλάβαιναν καί τίς κρατοῦσαν. Μά τί τά θέλεις, ἔφταναν πιά στήν Ἑλλάδα σαλεμένες, τρελές, ἔβλεpes ζωντανές νεκρές πού τό μυαλό τοὺς εἶχε πιά ἀπό τήν πίκρα καί τήν θλίψη σταματήσει.

Κι ἔλεγε ἀκόμα ἡ γιαγιά ὅτι ἀνάμεσα στά μπουλούκια τῶν Ἑλλήνων πού ἔμπαιναν πανικόβλητοι στά καράβια, στέκονταν Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι συχνά πυκνά ἔριχναν χατζαριές μέσα στά πλήθη, κόβοντας ἢ καί σκοτώνοντας κάποιους ἄτυχους ἀπό τοὺς ἀσφυκτικά στριμωγμένους ἀνθρώπους. Τήν ὥρα,

λοιπόν, πού προχωροῦσαν, δίπλα στή γιαγιά ἦταν μιά ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία ξαφνικά ἔβγαλε μιά κραυγή καί κρατοῦσε, μέ τό χέρι της, τό καταματωμένο πρόσωπό της.

– Τί ἔπαθες; Τήν ρώτησε τρομαγμένη ἡ γιαγιά.

– Ένας Τοῦρκος, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη κλαίγοντας, μέ χτύπησε!

Τῆς εἶχε κόψει μέ τή χατζάρα τό μισό μέτωπο μαζί μέ τό φρύδι!

Οἱ ἄνθρωποι μέσα στό καράβι ἦταν στοιβαγμένοι στήν κυριολεξία ὁ ἕνας πάνω ἀπό τόν ἄλλο καί ὅλοι ἔκλαιγαν. Ἄκουγες ἀπό παντοῦ κλάμματα. Ἄλλοι ἄρρωστοι, ἄλλοι γέροι, ἄλλοι ἐτοιμοθάνατοι, πολλές γυναῖκες ἔγκυες, μικρά παιδάκια πού ἔψαχναν τόν μπαμπά τους ἢ τήν μαμά τους, γιατί πολλοί γονεῖς δέν προλάβαιναν νά μποῦνε στό καράβι καί πετοῦσαν τά παιδιά τους μέσα γιά νά τά σώσουν. Ὅσοι ἄντρες κατάφεραν νά μποῦνε στά καράβια εἶχαν ντυθεῖ γέροι καί ὅσες κοπέλες νέες κατόρθωσαν νά σωθοῦν ἦταν γιατί εἶχαν φορέσει βαριά ροῦχα καί καμπούριαζαν κάνοντας τίς γριές. Τούς ἄντρες, ὅπως σοῦ εἶπα πιό πάνω, τούς στράτευαν, τούς σκότωναν ἢ τούς ἔπαιρναν αἰχμαλώτους γιά βαριές ἐργασίες. Τίς δέ κοπέλες τίς ἔπαιρναν γιά τά χαρέμια. Εἶναι γνωστές πιά οἱ διηγήσεις γιά τίς Ἑλληνίδες πού ἀφοῦ τίς κακοποιοῦσαν τούς ἔκοβαν τά στήθη ἢ τίς θηλές καί ἔφτιαχναν κομπολόγια!

Ἡ γιαγιά τῆς μαμᾶς σου (ἡ μεγάλη γιαγιά ἡ Στέλλα) ἦταν τότε κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν (σήμερα 95 ἐτῶν) καί ἀκόμα μᾶς λέει ὅτι θυμᾶται τίς φωνές καί τίς κραυγές ἐκείνων τῶν κοριτσιῶν, ὅταν ἦταν κρυμμένη μέ ἄλλους Ἑλληνες σέ κάτι ὑπόγεια!

Τί εἶδαν τά μάτια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων! Ἐάν βλέπαμε ἐμεῖς σήμερα ἐλάχιστα ἀπό αὐτά, θά εἶχαμε τρελαθεῖ. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἄντεξαν! Ἦταν, ἄραγε φτιαγμένοι ἀπό ἀτσάλι ἢ μήπως ἀπό σίδερο ἢ ἦταν βαθιά ἀναισθητοί; Τίποτα ἀπό ὅλα αὐτά! Ἦταν ἀπλοῖ ἄνθρωποι ἀκριβῶς σάν καί ἐμᾶς, μόνο πού εἶχαν μέσα τους πίστη! Πίστη βαθιά, Πίστη εἰλικρινή καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀγάπη στό Χριστό. Ἐλάχιστοι ἦταν αὐτοί πού φεύγοντας ἀπό τό σπίτι τους καί ἀφήνοντας πίσω ὅλα τους τά ὑπάρχοντα, δέν εἶχαν πάρει μαζί τους μιά εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας ἢ κάποιου Ἁγίου γιά νά τίς σώσουν. Προτιμοῦσαν νά πάρουν μιά εἰκόνα παρά χρυσάφια ἢ φλουριά (τά ὁποῖα καί εἶχαν)!

Ἡ γιαγιά τῆς κας Βάσως, τῆς γιαγιάς τοῦ Παναγιωτάκη, ἔμενε σέ ἕνα χωριό ἔξω ἀπό τή Σμύρνη, στό Κουκλουτζά. Φεύγοντας μέ τούς διωγμούς ἀπό τό σπίτι της γιά νά πάει στό λιμάνι, ἀφοῦ μάζεψε σέ ἕνα μικρό ντορβά τά ἀπαραίτητα, εἶχε μπροστά της τρία σακιά μέ λίρες καί ἤθελε νά πάρει τοῦλάχιστον τό ἕνα. Ἀντί, ὅμως, νά πάρει σακί μέ λίρες, ἄπλωσε τά χέρια της καί πήρε στὸν κόρφο της τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας. Ἄφησε λοιπόν τίς

λίρες, πήρε την εικόνα ἀγκαλιά καί ἔτρεχε σάν παλαβή μέ τά πέντε μικρά της παιδιά νά φτάσει μέ κάθε τρόπο στό λιμάνι γιά νά προλάβει τά καράβια. Ὄταν ἔφτασε, οἱ μαοῦνες εἶχαν φύγει καί κανέναν μαουνιέρης δέν τολμοῦσε νά πλησιάσει. Κάθισε τότε ἀπελπισμένη σέ μία γωνιά καί ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα παρακαλῶντας συνέχεια τήν Παναγία νά τούς σκεπάσει καί νά τούς σώσει ἀπό τήν λύσσα τῶν Τούρκων. «Παναγία μου σώσε μας, σέ παρακαλῶ, σώσε τά παιδιά μου» αὐτά ἦταν τά λόγια τῆς ἀπελπισμένης ἐκείνης γυναῖκας, πού κρατῶντας ἀγκαλιά τά παιδιά της ἔβλεπε τά χίλια μύρια νά συμβαίνουν γύρω της μέχρι πού σκοτείνιασε καί τό μόνο πού περίμενε ἦταν ὁ θάνατος! Τότε ἀπό τό πουθενά, ἐμφανίστηκε ἕνας βαρκάρης, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πλησίασε μέ τό μικρό του καϊκι τό μέρος τοῦ λιμανιοῦ πού καθόταν ἡ γυναῖκα, τῆς λέει «Γρήγορα, ἀνέβα ἐπάνω. Σέ βλέπω τόση ὥρα πού κλαῖς καί λυπήθηκα τά παιδιά σου.» Ἐλα γρήγορα! Ἀνέβηκαν ὅλοι στή βάρκα καί τήν τελευταία στιγμή πρόλαβαν τό καράβι πού ἔφευγε! Ποιές λίρες, ἄραγε, καί πόσες θά μπορούσαν νά φέρουν τόν βαρκάρη ἐκείνη τήν ὥρα στό λιμάνι; Ποιά περιουσία μπορεῖ νά ἀγοράσει τήν Σκέπη τῆς Παναγία μας!

Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, βάζω λίγο τόν ἑαυτό μου στή θέση τοῦ παπποῦ μου ἢ τῆς γιαγιάς μου καί πραγματικά μέ πιάνει ἀπόγνωση καί θλίψη. Ὅχι μόνο γι' αὐτά πού πέρασαν ἀλλά καί γιά ἐμένα τόν ἴδιο, ὅταν βλέπω τήν βαθιά δική τους πίστη καί τήν ρηχή πίστη τήν δική μου. Θά περίμενε κανεῖς ὅλοι οἱ πρόσφυγες μετά ἀπό ὅλα αὐτά τά φρικτά πού πέρασαν νά ἦταν σαλεμένοι καί κάθε στιγμή νά βλασφημοῦσαν τόν Θεό. Κι ὅμως ἐκεῖνοι ὄχι μόνο συνέχιζαν νά ζοῦν φυσιολογικότατα καί μάλιστα μία ζωή χριστιανική, γεμάτη ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ πού παραδειγματίζε τούς γύρω τους, ἀλλά καί χωρίς νά βαρυγκωμήσουν σ' Ἐκεῖνον ποτέ γιά ὅλα αὐτά πού πέρασαν. Μάλιστα μάλωνα ἄγρια μέ τούς ἐδῶ Ἑλλαδίτες, ὅταν οἱ δεῦτεροι συχνότατα βλαστημοῦσαν τήν Παναγία καί τόν Χριστό. Ὁ δεκαεπτάχρονος, τότε, θεῖος μου πιάστηκε στά χέρια μέσα στό τράμ, ὅταν ἕνας Ἑλλαδίτης ἀφοῦ τόν ἔβρισε τουρκόσπορο, ἄρχισε νά βλαστημᾷ τήν Παναγία. Καί ὅταν τούς πῆγαν στό τμήμα καί τόν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος γιατί τό ἔκανε, ἐκεῖνος μέ τά λίγα Ἑλληνικά πού ἤξερε τοῦ εἶπε:

Ἄν ἐσένα ἔβριζαν μανοῦλα σου τί ἔκανες;

Γιατί, ἔβρισε τήν μάνα σου;

Ἐμένα ἔβρισε Παναγία μου, πιό πάνω ἀπό μάνα μου. Τί ἔπρεπε κάνω;

Νά κάτσω νά ἀκούω;

(κάτι πού παρεμπίπτοντος κάνουμε ἐμεῖς σήμερα).

Μακάρι λοιπόν, νά εἶχαμε τήν πίστη καί τήν ἀγάπη πού εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ

άνθρωποι για τόν Χριστό. Ἄς εὐχονται ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶναι γιὰ ὅλους ἐμᾶς τούς ὀλιγόπιστους, πού ὅ,τι καί νά μᾶς τύχει, ἀρχίζουμε τό «γιατί σ' ἐμένα» καί τό «τί Σοῦ ἔκανα καί μοῦ τό 'στειλες αὐτό».

Ὁ Θεός νά ἀναπαύει τίς ψυχές ὅλων ἐκείνων πού χάθηκαν τόσο βάνουσα κι ἀπάνθρωπα ἐκεῖ, ἀλλά καί ὅσων κατάφεραν κι ἔφτασαν ἐδῶ καί τελείωσαν τήν γεμάτη βάσανα, πόνο καί δάκρυα πορεία τῆς ζωῆς τους στά χώματα πού πατάμε σήμερα ἐμεῖς, οἱ κοντινοί τους ἀπόγονοι, οἱ δικοί τους ἄνθρωποι ... πού τόσο μά τόσο εὐκολα ξεχνᾶμε, λησμονοῦμε καί προδοτικά διαγράφουμε.

Ὁ Θεός νά μᾶς φωτίζει!

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Καμπάνα:

Ἕνα μήνυμα γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως!

Σήμερα ἄκουσα μιά διαπίστωση ἀπὸ ἕναν φίλο μου, πού πραγματικά μέ ἐνθουσίασε. Τήν ὥρα πού χτυποῦσε ἡ καμπάνα μου λέει: "Ἡ καμπάνα εἶναι ἡ μοναδική ἐπαναστατική ἔκφραση πού ἔχει ἀπομείνει στήν κοινωνία μας. Εἶναι ὁ μοναδικός ἦχος πού ἀκοῦμε καί δέν εἶναι κατευθυνόμενος!" Πόσο δίκιο ἔχει! Συνειρμικά μοῦ ἔφερε στό νοῦ κάτι σχετικό καί συνάμα πολύ ὠραῖο πού εἶχα διαβάσει ὅταν ἔψαχνα στίς πηγές μου πληροφορίες γιά τό νομοσχέδιο πού προωθεῖ ἡ κυβέρνηση προκειμένου νά "φιμώσει" τόν ἦχο ἀπὸ τίς καμπάνες. Τότε, καί ἐντελῶς συμπτωματικά, ἔτυχε νά διαβάσω τήν σκέψη κάποιου πού μονολογοῦσε: "[...] ἀπ' ὅτι φαίνεται ὁ κόσμος παλαιότερα χρησιμοποιοῦσε τό ὄργανο (σημ. τήν καμπάνα) αὐτό γιὰ νά καταφέρει νά μεταφέρει ἕνα μήνυμα...

Ἕνα μήνυμα πού ἔπρεπε νά ἀκουστεῖ σέ ὅλους! Χωρίς νά περιθωριοποιεῖ

κανένα, χωρίς νά είναι μόνο για λίγους ή έκλεκτους ή “μοναδικούς” Ένα μήνυμα πού ἔφερε χαρά ή λύπη! Σίγουρα ἦταν ένα μήνυμα ξεσηκωμοῦ, ὑποχρέωνε τήν ἄμεση ἀνταπόκριση ὅλων! Οὐδείς ἔμενε ἀτάραχος στό ἄκουσμά της καί κανένας δέν ἀδιαφοροῦσε...

Τά χρόνια πέρασαν... ή καμπάνα; ξεχάστηκε! Ἴσως μόνο ἔχει μείνει στίς ἐκκλησιές νά θυμίζει μιά ἐλπίδα ὑπαρκτή! Ὅμως ἐγώ θέλω νά ἀκούσω τήν καμπάνα νά μέ καλεῖ σέ ἔνωση, νά μέ προσκαλεῖ σέ ἐπανάσταση, νά μέ ἐνημερώνει γιά τόν κίνδυνο... Νά μέ ξυπνήσει...

Ἀναζητῶ μιά καμπάνα, θέλω νά τή βρῶ νά τή χτυπήσω, μέ δύναμη τόση, πού νά πονέσω! Ἐλπίζοντας...

Ἀναζητῶ τόν ἦχο τῆς καμπάνας, νά τόν ἀκούσω, νά τόν κρατήσω καί νά μὴν τόν ἀφήσω ὥστε κάθε μέρα νά μένω ξύπνιος, ἄγρυπνος, ἄϋπνος μέχρι νά δῶ τή χαρά, τή γαλήνη τήν εὐτυχία μέσα μου, γύρω μου... ἐντός & ἐκτός μου... μέχρι τά πέρατα τῆς ἀτελείωτης πατρίδας μου....

Δέ μέ ἐνδιαφέρει τό ποῦ, τό πῶς, τό γιατί ἀλλά ὁ ἦχος... τό ἀποτέλεσμα!

Ντάν! Ντάν! Ντάν! Ντάν! ... ἐλπίζω ..."

Ένα μήνυμα πού εἶναι γιά ὅλους! Δέν ἀπευθύνεται μόνο στούς λίγους ή σέ κάποιους έκλεκτούς! Αὐτή εἶναι ή μαγεία! Αὐτή εἶναι ή ὄντως Σοφία καί ή Πρόνοια τοῦ Θεοῦ! Αὐτή εἶναι ή ἀπλότητα ἀλλά καί ταυτόχρονα ή σπουδαιότητα τῆς ζωῆς μας πού χάρη στήν Ὁρθόδοξη παράδοσή μας κρατήσαμε ἀτόφια τόσα χρόνια: ή ἐλπίδα! Αὐτό τό μήνυμα πολεμάει τό σύστημα γιατί δέν θέλει μηνύματα μέ ἀποδέκτες ὅλο τόν κόσμο! Μήνυμα πού ἀπευθύνεται σέ ὅλους, εἶναι ἐπαναστατικό πού λέει ὁ φίλος μου ὁ Ι. Γι' αὐτό τό σύστημα τό φιμώνει, τόν συμπληρώνω. Γι' αὐτό δέ θέλει νά ἀκούγεται! Τό παγκόσμιο ζητούμενο εἶναι νά ἀποκοιμηθεῖ ὁ κόσμος! Οἱ καμπάνες, ὅμως, ἐνοχλοῦν γιατί τόν ξυπνοῦν! Τόν κάνουν νά σκέφτεται! Τόν κάνουν νά ἐλπίζει! Τόν ὀδηγοῦν νά ἐπιθυμήσει καί νά ὀνειρευτεῖ ἕνα τρόπο ζωῆς καλύτερο ἀπό αὐτόν πού ζεῖ μέχρι σήμερα! Γι' αὐτόν τόν λόγο οἱ καμπάνες πρέπει νά σιωπήσουν, σκέφτηκε ὁ ὑπουργός καί συνέχισε τήν σύνταξη τοῦ νομοσχεδίου πού θά φέρεي πρὸς ψήφισμα στήν βουλή τῶν ὁμοίων του! Στή βουλή τῶν λίγων, πού νομοθετεῖ γιά ἀκόμα πιό λίγους καί δέν ἐνδιαφέρεται γιά κανέναν!

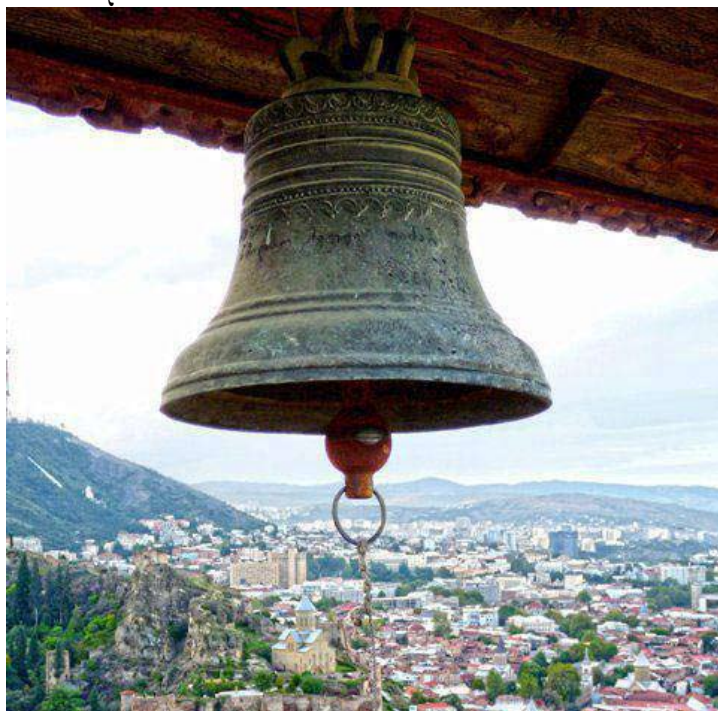
Μανώλης Β. Βολουδάκης

Θερινή ἀναπόληση

Αὐτὲς οἱ θερινὲς οἱ ὥρες ποὺ εἰσοδεύουν τὸν Ἰούλιο στὴ ζωὴ μας, διακρατοῦν μιὰ κατάνυξη καὶ μιὰ νοσταλγία ἀπερίγραπτη, καθὼς εἶναι ταυτισμένες μὲ τὴν πανήγυρη τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, τῶν Ἀγίων δηλαδή ποὺ εἶχε ὡς προστάτες του τὸ παλιό μας τὸ χωριό.

Καθὼς, λοιπόν, ἡ μέρα παραχωρεῖ σιγά-σιγά τὸν τόπο της στὴ Νύχτα, τὴν ἐράσμια καὶ θεϊκὴ Νύχτα τῇ θερινῇ, ἀπὸ μακριὰ νομίζεις ὅτι ἀκοῦς σήμαντρα χαρμόσυνα νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς στὴν Πανήγυρι. Κι ὕστερα θαρρεῖς ὅτι ξαναβλέπεις τὴ χορεία ἐκείνη τῶν συγχωριανῶν σου νὰ κινοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησιά, ἐκείνη τὴν παλιά μας τὴν ἐκκλησιά τῇ χωνεμένη μέσα στὸ σύθαμπο καὶ τὸ λιτό της τὸ στολισμό.

Ὅχι, δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ σημερινὴ ἡ ἔπαρση μὲ τὰ πολλὰ καὶ ποικίλων χρωματισμῶν ἠλεκτρικά, μήτε παραποιοῦνταν οἱ φωνὲς τῶν ψαλτῶν καὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ Ἱερέα μὲ τὰ σύγχρονα μέσα τῶν ἡχητικῶν ἐγκαταστάσεων, γιὰ νὰ ταῖζεται κι ἄλλο ὁ ναρκισσισμός, ὁ φαρισαϊσμός καὶ τὸ ἴδιον θέλημα. Στὰ πάντα καὶ τὰ πάντα ἦταν φυσικά καὶ βγαλμένα ὅλα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ

Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ λάδι, τὸ κρασί, τὸ πρόσφορο, τὸ κερί... Ὅλα ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων: φυσικά καὶ γνήσια. Ὅπως γνήσια ἦταν ἡ πίστη τῶν πατέρων μας κι ὄχι νοθευμένη, ὅπως τὸ νάμα μὲ τὰ συντηρητικά...

Αὐτὰ ἀναλογίζομαι ἀπόψε. Καὶ δὲ σκέφτομαι αὐτὰ ποὺ πέρασαν.

Σκέφτομαι αὐτὰ ποὺ ζοῦμε καὶ εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς προσφορᾶς. Γιατὶ σήμερα, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ εἰκόνα καὶ ἡ προβολὴ τοῦ λεγόμενου, μὲ τὸν ξενικὸ τρόπο, image καὶ δὴ τοῦ δικοῦ μας, ὅλα μοιάζουν νὰ χαροπαλεύουν μέσα μας, γιατί ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ διδάξουμε καὶ νὰ νουθετήσουμε ἀλλὰ ν' αὐτοπροβληθοῦμε. Κι ἂν ἀναπολῶ ἐκεῖνες τὶς πανηγύρεις εἶναι, γιατί θυμᾶμαι, πὼς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους λίγο τοὺς ἔνοιαζε νὰ «φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις». Ἐκεῖνοι ζοῦσαν τὸ πανηγύρι τους μὲ μιὰ μεγαλοπρέπεια καὶ βαθεῖα συναίσθηση. Ἦξεραν ὅτι τῇ μέρα αὐτῇ θὰ ὑπῆρχε κατὰπαυσις ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων, θὰ στρώνονταν γιορτινὸ τραπέζι, θὰ ἐτοιμάζονταν τὸ καλὸ τὸ φαῖ, θὰ πῆγαιναν στοὺς συγγενεῖς καὶ γνωστοὺς νὰ εὐχρηθοῦν, μὲ λίγα λόγια ἡ μέρα αὐτῇ ἦταν ἱερή, γιατί ἔκοβε τὸ σκληρὸ τὸ χρόνον τῆς ἀδυσώπητης καθημερινότητος καὶ στάλαζε στὶς ψυχὰς δρόσο ἀγιοπνευματικὴ καὶ ἐλπίδα...

Πᾶνε πενήντα τόσα χρόνια... Κι ἀκόμα οἱ στιγμὲς ἐκεῖνες εἶναι σὰ νὰ ἔγιναν χθές...

Εὐγνωμονῶ τὸν Κύριο ποὺ μοῦ χαρίζει ἀκόμα αὐτῇ τῇ δυνατότητα νὰ ἐπιστρέφω καὶ τὴν εὐλογία νὰ ξαναζῶ περιούσιες ὥρες, ὅπως ἐκεῖνες τοῦ εἰσοδικοῦ τοῦ Ἰουλίου μὲ τὴν σεπτὴ τὴ Μνήμη τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

Σκόπελος

π. Κων. Ν. Καλλιανός

“Μαύρη κάμαρα” ἡ ἐποχὴ μας!

Η ἐποχὴ μας, ἐποχὴ τῆς προόδου τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ὅπου ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει ὑποτίθεται κατορθώσει νὰ κάνει τὴν καθημερινότητά του πολὺ πιο ἀπλή καὶ ἡ ζωὴ του ἔχει διευκολυνθεῖ σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς τομεῖς ποὺ ἀπαιτοῦν σωματικὸ κόπο, διαπιστώνουμε ὅτι εἶναι καὶ ἡ πιο ἀπάνθρωπη, ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ!

Δὲν ξέρω ἂν ὑπῆρξε ἄλλη περίοδος στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, ποὺ νὰ ἦταν οἱ ἄνθρωποι τόσο ἀπάνθρωποι καὶ τόσο ἀπομακρυσμένοι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο.. Μέχρι τώρα διαβάζαμε στὴν ἱστορία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν μὲν ἀπομακρυσμένοι τοπικά, ἐξ αἰτίας τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τους, ἀλλὰ οἱ καρδιές τους καὶ ὁ νοῦς τους ἦταν ἐνωμένα.

Σήμερα, ἔχουμε κατορθώσει νὰ ἐξαλείψουμε τίς τοπικὲς ἀποστάσεις. Ἔχουμε ἐνώσει τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα σὲ ἓνα παγκόσμιο ἱστοχώρο, ὅπου μὲ εἰκόνα καὶ ἤχο ἔχουμε τὴ δυνατότητα καθημερινῆς ἐπικοινωνίας.

ἔχουμε κατασκευάσει ἀπίθανα καί χρήσιμα ἐργαλεῖα, ἔχουμε βελτιώσει τίς συνθηκὲς διαβίωσης καί ἔχουμε κατορθώσει νά τακτοποιήσουν τίς καθημερινές μας φροντίδες σέ ἐλάχιστο χρόνο σέ σχέση μέ τίς προηγούμενες γενεές. Ἀκοῦμε διηγήσεις τῶν μεγαλύτερων ἀνθρώπων, γιά τίς δύσκολες συνθηκὲς μέσα στίς ὁποῖες μεγάλωναν τά παιδιά τους, πόσο κοπίαζαν νά διεκπεραιώσουν τίς ἀπλές ἐργασίες τοῦ νοικοκυριοῦ, πόσο κόπο κατέβαλαν γιά νά ἐξασφαλίσουν στά παιδιά τούς στοιχειώδη ἐκπαίδευση καί νομίζουμε ὅτι αὐτά συνέβαιναν πρὶν αἰῶνες..! Κι ὅμως, δέν μᾶς χωρίζει μεγάλο διάστημα ἀπὸ αὐτές τίς ἐποχές. Δυὸ γενιές πρὶν, οἱ ἄνθρωποι μόνις ἐπιβίωναν σέ πολλές περιοχές τῆς Πατρίδος μας. Τότε δέν ὑπῆρχε κρίση; Μά, οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν σέ μόνιμες συνθηκὲς «κρίσης»! Ἀπλὰ δέν αἰσθάνονταν ὅτι περνοῦν κρίση, ὅπως ἐμεῖς σήμερα. Δέν εἶχαν γνωρίσει τὴν ἀφθονία καί τὴν χωρὶς μέτρο καλοπέραση. Πολλές οἰκογένειες στεροῦντο ἀκόμη καί τά βασικά, ἀλλὰ ἦταν εὐτυχισμένες. Γιατί; Γιατί οἱ ἄνθρωποι, σέ ὅλες τίς ἐποχές εἶχαν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικό: ἦταν προσανατολισμένοι στὸν ἄνθρωπο καί ὄχι στὸ ἄτομο! Ζοῦσαν ὁ ἓνας γιά τὸν ἄλλο. Εἶχαν ἰδανικά, εἶχαν ὡς πρότυπά τους Ἀγίους, Μάρτυρες, ἐναρέτους ἀνθρώπους πού ἀγωνίζονταν, σέ κάθε ἐποχή, γιά τὴν βελτίωση τῶν συνθηκῶν ζωῆς τῶν συνανθρώπων τους. Οἱ γονεῖς γίνονταν θυσία γιά τά παιδιά, οἱ δάσκαλοι τό ἴδιο, ἡ κοινωνία ἔσκυβε μέ ἐνδιαφέρον στά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχε μιὰ ἀναφορά καί ἓνας στόχος: ὁ ἓνας γιά τὸν ἄλλο καί ὅλοι μαζί, «ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ» προχωροῦσαν ὡς κοινωνία, ὡς περιοχή, ὡς ἔθνος.

Σήμερα, ὅλα τα βιοτικά προβλήματα, θεωρητικά, ἔχουν λυθεῖ. Στὴν πράξη ὅμως εἴμαστε πιὸ δυστυχεῖς ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ πού εἶχε τόσα προβλήματα ἐπιβίωσης. Δημιουργήσαμε τόσα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, τόσα ἐργαλεῖα, τόσες ἀνέσεις ἀλλὰ εἴμαστε δυστυχεῖς καί μετῶμε αὐτοκτονίες καί ἐκδηλώσεις κατὰθλιψης. Εἴμαστε δυστυχεῖς γιατί ἐνῶ φέραμε τούς ἀνθρώπους δίπλα μας, τούς ἔχουμε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν καρδιά μας. Δέ μᾶς ἐνδιαφέρει στὴν οὐσία κανένας ἄλλος ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ ἑαυτοῦ μας! Οὔτε κἂν ἡ οἰκογένεια, γι' αὐτό καί ὑποβαθμίσαμε τὴν ἀξία της. Ἐμεῖς νά περνᾶμε καλὰ καί ὅλοι οἱ ἄλλοι μᾶς χρειάζονται στὸ μέτρο πού συμβάλλουν γιά νά περνᾶμε καλὰ! Ὅλα τα σύγχρονα τραγούδια, ὅλα τα μοντέρνα παραμύθια πού “πλασάρουμε” στά παιδιά μας, ὅλες οἱ σύγχρονες «διδασκαλίες» καί θεωρίες περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὡς ἄτομο. «Ἄκου τίς ἀνάγκες σου» καί «ὅλα γιά σένα», εἶναι τά σλόγκαν τῆς ἐποχῆς μας!

Ἰσως γι' αὐτό στὴν ἐποχὴ μας ἔχει ἀπορριφθεῖ ἡ Ὁρθοδοξία καί αὐτό πού ἐπικρατεῖ εἶναι ἡ ἀθεΐα. Διότι, εἶναι ἀδιανόητο στὸν σύγχρονο, ἀτομιστὴ ἄνθρωπο τό μήνυμα τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ! Εἶναι παντελῶς παράλογη, μέ τὴ σημερινή “λογικὴ”, ἡ Ἀγάπη καί ἡ Θυσία τοῦ Χριστοῦ γιά τούς ἀνθρώπους. Δέν χωράει ὁ νοῦς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου τὴν ἀνιδιοτελεῖ καί ἀληθινὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ὥστε νά θυσιαστεῖ γι' αὐτόν, γιατί ἀπλὰ δέν ἔχει νιώσει οὔτε στὸ ἀπειροελάχιστο ἀληθινὴ καί ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη γιά τὸν

συνάνθρωπό του! 'Ο κόσμος δέν πιστεύει πιά σέ ἥρωες, γι' αὐτό ξαναγράφει τήν ἱστορία, ὑποβιβάζοντας τήν προσφορά τους στήν ἀνθρωπότητα. Δέν πιστεύει σέ Μάρτυρες! Δέν πιστεύει ὅτι μπορεῖ νά ὑπῆρξαν ἢ νά ὑπάρξουν ἄνθρωποι μέ αὐταπάρνηση καί αὐτοθυσία πού θά θυσιάσουν τούς ἑαυτούς τους καί τήν ἡρεμία τους, ἀκόμη καί τή ζωή τους γιά τό κοινό συμφέρον. "Ολα αὐτά λέμε οἱ σύγχρονοι, προσευτικοί ἄνθρωποι εἶναι παραμύθια! Πρέπει νά εἶσαι τρελός σήμερα νά θυσιαστεῖς γιά τόν κόσμο! Μέ αὐτή τή νέα φιλοσοφία, τά ἀπορρίψαμε ὅλα!

Χαρακτηριστική εἰκόνα τῆς ἐποχῆς μᾶς δίνει ὁ Χόρχε Μπουκάι στό βιβλίο του «Νά σοῦ πῶ μιά ἱστορία», στό ὁποῖο ἀποδίδει παραστατικότατα τή σημερινή νοοτροπία μας, ἴδια μέ τῶν ἀνθρώπων στή Μαύρη Κάμαρα:

«'Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε ταξιδέψει πολύ. Στή ζωή του εἶχε γυρίσει σέ ἑκατοντάδες χῶρες, ἀληθινές καί φανταστικές...

Τό ταξίδι πού θυμόταν περισσότερο ἦταν ἡ σύντομη ἐπίσκεψή του στή Χώρα τῶν Μεγάλων Κουταλιῶν. Ἐφτασε τυχαία στά σύνορά της. Στό δρόμο ἀπό τήν Ἀμπελοχώρα πρὸς τήν Παραῖδα, ὑπῆρχε μιά μικρή παράκαμψη πρὸς τή Χώρα τῶν Μεγάλων Κουταλιῶν. Ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσαν οἱ ἐξερευνήσεις, πῆρε ἐκεῖνο τό δρόμο. 'Ο δρόμος ἦταν ὅλο στροφές καί κατέληγε σ' ἓνα τεράστιο ἀπομονωμένο σπίτι.

Στὴν πόρτα μιά πινακίδα ἔγραφε:

ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΟΥΤΑΛΙΩΝ
ΑΥΤΗ Η ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΑ ΕΧΕΙ ΜΟΝΑΧΑ ΔΥΟ ΑΙΘΟΥΣΕΣ,
ΤΗΝ ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΠΡΗ. ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΣ,
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΡΟΜΟ ΩΣ ΤΗ ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΗ ΤΟΥ.
ΣΤΡΙΨΕ ΔΕΞΙΑ ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΣ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΑΜΑΡΑ
Ἡ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΠΡΗ.

'Ο ἄνθρωπος προχώρησε στό διάδρομο καί στήν τύχη, ἔστριψε πρῶτα δεξιά. 'Ο νέος διάδρομος εἶχε μῆκος καμιά πενηνταριά μέτρα καί κατέληγε σέ μιά τεράστια πόρτα. Μόλις ἔκανε τὰ πρῶτα βήματα, ἄρχισε νά ἀκούει τὰ ἄχ-βάχ καί τὰ βογκητά πού ἔρχονταν ἀπὸ τό μαῦρο δωμάτιο.

Γιά μιά στιγμή, οἱ κραυγές πόνου καί στεναχώριας τόν ἔκαναν νά διστάσει, ὅμως, ἀποφάσισε νά συνεχίσει. Ἐφτασε στήν πόρτα, τήν ἀνοίξε καί μπῆκε.

Γύρω ἀπὸ ἓνα πελώριο τραπέζι κάθονταν ἑκατοντάδες ἄτομα. Στό κέντρο τοῦ τραπεζιοῦ ἔβλεpes τούς πιό λαχταριστούς μεζέδες καί, μολονότι ὅλοι βαστοῦσαν ἀπὸ ἓνα κουτάλι πού ἔφτανε ὡς στό κεντρικό πιάτο, πέθαιναν τῆς πείνας! 'Ο λόγος ἦταν ὅτι τὰ κουτάλια τούς εἶχαν διπλάσιο μέγεθος ἀπὸ τὰ χέρια τους καί ἦταν κολλημένα στίς παλάμες τους. Μ' αὐτόν τόν τρόπο, ὅλοι μπορούσαν νά φτάσουν τό φαγητό ἀλλά κανένας δέ μπορούσε νά τό φέρει στό στόμα του.

Ἡ κατάσταση ἦταν τόσο ἀπελπιστική καί οἱ κραυγές τόσο σπαραξικάρδιες, πού ὁ ταξιδιώτης ἔκανε μεταβολή καί βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τή σάλα. Γύρισε

στόν κεντρικό διάδρομο καί τράβηξε πρὸς τ' ἀριστερά, πρὸς τή λευκή αἴθουσα.

Ἕνας διάδρομος ἴδιος μέ τόν προηγούμενο κατέληγε σέ μιά παρόμοια πόρτα. Ἡ μοναδική διαφορά ἦταν ὅτι στό δρόμο δέν ἀκούγονταν οὔτε βογκητά, οὔτε παράπονα. Ὅταν ἔφτασε στήν πόρτα, ὁ ἐξερευνητής ἔπιασε τό πόμολο καί τήν ἄνοιξε.

Ἑκατοντάδες ἄτομα κάθονταν πάλι γύρω ἀπό ἕνα τραπέζι, παρόμοιο μ' ἐκεῖνο τῆς μαύρης κάμαρας. Πάλι στό κέντρο ὑπῆρχαν ἐκλεκτές λιχουδιές καί ὅλοι στό χέρι τούς εἶχαν στερεωμένο ἕνα μακρύ κουτάλι. Ἐκεῖ ὅμως, κανένας δέν παραπονιόταν οὔτε ἔκλαιγε. Κανένας δέν πέθαινε στή πείνα, γιατί ὁ ἕνας τάιζε τόν ἄλλον!»

Μαρίνα Διαμαντῆ

Σαρκαστική κριτική στή θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Μία θεωρία, πού ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Δαρβίνος ἀπέρριψε οἱ ἀθεϊστές μυθοεπιστήμονες ἀγωνίζονται νά τήν ἐπιβάλλουν.

ΟΥΤΕ ΟΙ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΓΙΑ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΤΟΥΣ!

Εδῶ καί διακόσια περίπου χρόνια οἱ ἄνθρωποι συζητᾶνε γιά τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ Δαρβίνου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπό τήν μαϊμού. Καί μολονότι μία ἀρχή τοῦ Ρωμαϊκοῦ καί παγκοσμίου δικαίου ἀπαιτεῖ «νά γίνεται ἀκουστή καί ἡ ἄλλη

πλευρά», κανείς μέχρι σήμερα δέν σκέφθηκε νά ρωτήσει καί τήν «ἄλλη πλευρά», κάποια μαϊμού δηλαδή, τί πιστεύει γιά τό ἐν λόγω ζήτημα. Μέχρι σήμερα. Ὅταν κάποια γνωστή φίλη, **ἡ κ. Μαρία Σαμπάου**, μᾶς ἔγραψε τήν ἀπάντησιν αὐτή σε στίχους, ἐμεῖς ὀλοπρόθυμα τήν μετατρέψαμε στά Ἑλληνικά καί σᾶς τήν παραθέτουμε.

«Κάποτε μιά μαϊμού Φανταστικοῦ τό γένος
ἦρθε στήν συνεδρία τους πνέοντας τό μένος.
«Ἀδέλφιά μου, τούς εἶπε, προσέχετε καλά,
ὑπάρχουν διαδόσεις, τό λέω ἀνοιχτά,
–καί θέλουν νά τό δέσουν ὅλοι κομπολοῖ–
ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπό δικό μας σόι!

Ὑπάρχει ἄραγε πιό βδελυρή ἰδέα;
Ὁ λόγιος Darwin καί ἡ δική του ἡ παρέα,
ὀλόκληρο τό γένος μας προσβάλλει
ὅταν τόν ἄνθρωπο σάν συγγενῇ τοῦ εἴδους μας προβάλλει!

Ποίος ἀνάμεσά μας στό διαζύγιο προβαίνει;
Ποίος παρατᾶ τά τέκνα του; Ποίος ὅπλα κραδαίνει;
Ποῖος ἀνακάλυψε τά τσίπ κι ὅλα τά συναφῇ,
τά δηλητήρια, τά κόλπα καί τῶν δαιμόνων τήν πλοκή;
Ἀπό τούς κατοίκους τῆς ζούγκλας ὑπάρχει κανείς
νά ἔχει ἐφεύρει ὅπλα μαζικῆς καταστροφῆς;
Τή φύση τή νοιαζόμαστε, εἶναι ζωή καί φῶς
κι εἶναι ἄγνωστος σ' ἐμᾶς ὁ καταστροφισμός.

Ἀντίθετα ὁ ἄνθρωπος, μέρα μέ τήν ἡμέρα
σκοτώνει γῆ καί οὐρανό μέ τήν δική του λέρα.
Πόρνο-στάρ δέν ἔχουμε καί ντίβες-τραβεστί,
τά λίγα πού γνωρίζουμε, στόν κόσμο μας ἀρκεῖ.
Ποίος εἶδε ἀνάμεσά μας πνευματικά τρελό,
“συκιά”, μαστουρωμένο, ἥ καί αἰμοβόρο;

Κλέφτες καί άπατεώνες, δέν βρίσκονται σ' έμās,
 ούτε καπνοπωλεία κι έμφύλιος σαματās.
 Στο εύγενές μας γένος μαφία δέν θά βρείς,
 ούτε τρομοκράτες ή άπειλές θά δείς.
 Για ταξικούς άγώνες, ούτε νά διανοηθείς!

Διέσχισα τήν ζοϋγκλα άπ' άκρη μέχρι άκρη,
 μά φοίνικας ιδιωτικός δέν μου 'πέσε στό μάτι.
 Τίς συμβουλές τών γέρων τά νιάτα μας κρατούν,
 άγάπη, σεβασμό, τιμή πρός τούς γονείς τηρούν.
 Ό άρχηγός μας, φίλοι μου, δέν είναι όποιος κι όποιος,
 είναι ικανός μά ό πιο σωστός, ό πιο έξυπνος, καί όποιος
 τήν φυλή νά προστατεύει, τά παιδιά νά οδηγεί,
 νά διώχνει τούς έχθρους, κι ακόμα άν χρειαστεί
 νά 'ναι έτοιμος για όλα, τήν γοϋνα του νά μίν υπολογίσει
 για τό καλό των ύπηκόων ποτέ νά μίν λυγίσει.

Στούς ανθρώπους τώρα ρίξτε μιά ματιά.
 Έκει, Θεούλη μου, ποιός έχει τήν πρωτιά;
 Ό άσχετος, ό αδιάφορος, ό πιο καταφερτζής
 ό φωνακλάς, ό άπατεώνας, ό πιο άναληθής,
 Όλοι για χρήματα τρελοί καί κυνηγοί τής δόξας.
 Σκοπό δέν έχουν τά κοινά μά έκπλήρωση τής λόξας!

Για τόν λαό, δέν ιδρώνει, τό αντί του έαυτούλη τους
 Μετράει ή καλοπέραση καί ασφαλώς τά πλούτη τους.

Ἡ μαϊμού ποτέ δέν θά σοῦ πει ψευτιά,
μά ὁ ἄνθρωπος τά ἔχει στήν φύση του αὐτά:

Ψέμα, ραδιουργίες, ἐκδίκηση καί μῖσος
ἀποτελοῦν γιά αὐτόν δεύτερο «εἶναι», ἴσως.
Καί νά μᾶς ἀναγκάζουν μέ φάρμακα πολλά,
ἐμεῖς δέν θ' ἀναδείξουμε ποτέ κανένα Ἰούδα,
δέν θά σταυρώσουμε κανέναν γιά τήν πίστη
ἔστω καί ἂν αὐτή μπορεῖ νά ἔναι ἡ χειρίστη.

Ἐλευθεριές δεμένες καί Ἱερούς Ἐξεταστές
σ' ἐμᾶς δέν θά ὑπάρξουν καί δέν ὑπῆρξαν χθές.

Πάρτι γιά κάθε τί μέ ὄργια καί ποτά,
μ' ἀνθρώπους πού μεθᾶνε καί δέρνονται συχνά
δέν κάνουμε. Χαιρόμαστε στή ζουγκλα τή λευτεριά.

Ὁ Ἄνθρωπος λοιπόν μπορεῖ νά ὀρθοστατεῖ
νά μοιάζει σάν κι ἐμᾶς καί νά μᾶς μιμηθεῖ,
μά ἅμα τό ψάχνετε, παιδιά, ἀπό παντοῦ
ἀπέχει χίλιες δύο φορές ἀπ' τήν Μαϊμού!

Μαρία Σαμπάου

Ἑλληνική ἀπόδοση: **π. Ἡλίας Φρατσέας**

“ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ”

Παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενά τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά προσφέρουμε στούς ἀναγνώστες τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ μέ τά σχόλιά μας.

Ἡ τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου (525-456 π.χ.) “Προμηθεὺς Δεσμώτης” παρουσιάζεται κατά τούς θερινούς μήνες σέ διάφορα μέρη τῆς πατρίδας μας (Επίδαυρος 12 Ἰουλίου) σέ σκηνοθεσία Ἑκτορα Λυγίζου.

Ὁδηγώντας τόν Προμηθέα, τό Κράτος καί ἡ Βία φθάνουν σέ ἀπότομους βράχους τοῦ Καυκάσου. Κοντά τους ὁ Ἥφαιστος μέ τά σύνεργα σιδηρουργοῦ. Ἐκτελώντας προσταγή τοῦ Δία, ὁ Ἥφαιστος ἀλυσοδένει στούς βράχους τόν Προμηθέα καί ἀποχωρεῖ. Τό Κράτος χλευάζει τόν Τιτάνα. Ὅταν ὁ Προμηθέας μένει μόνος, ἀπευθύνεται στά στοιχεῖα τῆς Φύσεως, ἀναστενάξει, θρηνεῖ γιά τήν ἀτιμωτική τιμωρία πού τοῦ ἐπέβαλε ὁ Δίας. Στή συνέχεια ἐπισκέπτονται τόν Προμηθέα καί συνδιαλέγονται μέ αὐτόν οἱ Ὠκεανίδες (ἀποτελοῦν τόν Χορό τῆς τραγωδίας), ὁ πατέρας τους Ὠκεανός, ἡ μεταμορφωμένη σέ ἀγελάδα Ἰώ, κόρη τοῦ Ἰναχου καί ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Δία Ἑρμῆς. Ὁ Προμηθέας δέν ὑποκύπτει στή νέα τάξη πραγμάτων, μένει πεισματικά ἀνυπότακτος. Εἶναι ἀποφασισμένος νά ὑποφέρει μεγαλύτερα μαρτύρια. Δέν πτοεῖται οὔτε ἀπό τόν ἀπειλούμενο “αἵματοπότη ἀετό” πού θά τοῦ κατατρώει τό συκώτι.

Ὅργανα τῆς αὐταρχικῆς Ἐξουσίας (Δίας) τό Κράτος καί ἡ Βία. Στήν ὑπηρεσία τῆς γνώσεως, εἰδικότητα, ἐμπειρία καί σύνεργα (Ἥφαιστος). Ἡ Ἐξουσία ἔχει τόν τρόπο καί τά μέσα νά ἀξιοποιεῖ πρὸς ἴδιον ὄφελος ὑλικά μέσα, ἀνακαλύψεις, ἐπινοήσεις, ἐπιστημονικά καί τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, ἀνθρώπινη εὐφυΐα, ἐφευρετικότητα κλπ.

Οἱ ἐκάστοτε καί ἐκασταχοῦ νομεῖς τῆς πλανῶνται πιστεύοντας ὅτι θά τήν ἀπολαμβάνουν αἰωνίως. Στήν τραγωδία αὕτη ὁ Προμηθέας γνωρίζει ὅτι καί ὁ Δίας θά ἐκθρονισθεῖ. Δέν ἀποκαλύπτει στόν Χορό τῶν Ὠκεανίδων, οὔτε στήν Ἰώ, οὔτε στόν Ἑρμῆ, οὔτε στόν Ὠκεανό ἀπό ποιόν. Ἀπευθυνόμενος στόν χορό τῶν Ὠκεανίδων λέει (στίχοι 168-171): “Κι’ ὅμως, ὅσο κι ἂν ἐγώ μέ σκληρά δεσμά χειρῶν καί ποδιῶν βασανίζομαι, θά ἔχει τήν ἀνάγκη μου τῶν θεῶν ὁ ἀρχηγός νά τοῦ πῶ τήν καινούργια σκέψη, ἀπό ποιόν θά χάσει ἐξουσία καί τιμές”. Καί στούς στίχους 939-940: “Ἄς ἐνεργεῖ, ἅς ἔχει τήν ἐξουσία γι’ αὐτόν τόν λίγο καιρό ὅπως θέλει· γιατί δέ θά κυβερνᾷ τούς θεούς γιά πολύ”.

Κατά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Μυθολογία ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας Οὐρανός

ἐκθρονίσθηκε ἀπὸ τὸν γιό του Κρόνο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν γιό του Δία κατὰ τὴν διαμάχη τῶν θεῶν. Ὁ Προμηθεὺς προφητεύει ὅτι ὁ Δίας θὰ ἐκθρονισθεῖ ἀπὸ δικό του ἀπόγονο (τῆς δέκατης τρίτης γενεᾶς, ἀπὸ τὴν ἐρωτική ἐπαφή του μὲ τὴν Ἰώ). Ὑπονοεῖ τὸν Ἡρακλῆ. “ὁ γάμος αὐτὸς ἀπ’ τὴν ἐξουσία του κι ἀπ’ τὸ θρόνο του θὰ τὸν κάνει ἄφαντο” (στ. 909). Στὴν Ἱστορία ὁ Δίας καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκθρονίσθηκαν ἀπὸ τὸν σαρκωθέντα Λόγο τοῦ Θεοῦ. Στὴν Ἱστορία ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου δὲν νικήθηκε στὸν ἀπόκριμνο βράχο τοῦ Καυκάσου, ἀλλὰ στὸν Γολγοθᾶ. (“... νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω” Ἰωάν. 12 31).

Ὁ Προμηθεὺς δὲν ἦταν μόνον τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ τοῦ Δία. Τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ καταλάβει τὸν θρόνο. Ὁ Δίας τιμωρεῖ τὸν Προμηθεᾶ παραβλέποντας τὴν βοήθειά του, ἐπειδὴ ὁ Τιτάνας ματαιώσε τὸ σχέδιό του νὰ ἐξολοθρεύσει τὸ ἀνθρώπινο γένος. “Ἄν καὶ τέτοιες ὠφέλειες εἶχε ἀπὸ μένα τῶν θεῶν ὁ ἄρχοντας, μ’ αὐτὲς τίς κακές πληρωμές ἐξόφλησε τὸ χρέος του” (στ. 221-223). Καὶ ὁ Ἡφαιστος ἀναγνωρίζει (στ. 28): “Τέτοια βρῆκες ἀμοιβή γιὰ τοὺς τρόπους σου τοὺς φιλάνθρωπους”. Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ παραδείγματα ἀγνωμοσύνης σὲ ἀτομικὸ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο. Δὲν εἴμαστε ἀγνώμονες μόνον πρὸς συνανθρώπους μας πού μᾶς ἔχουν εὐεργετήσῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Δημιουργό, Πατέρα καὶ Λυτρωτὴ μας. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀπαριθμήσει καὶ νὰ περιγράψει τὸν πλοῦτο τῶν δωρεῶν Του, ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν, γνωστῶν καὶ ἄγνωστων, ἀτομικῶν καὶ συλλογικῶν; Πόσες φορές τὰ λησμονοῦμε!

Στὸ ἀρχαῖο δράμα ἐπισημαίνονται διάφορα ἀρνητικὰ στοιχεῖα (ὕβρις, ἔπαρση, κενοδοξία, πλεονεξία, φιλαρχία, κ.ἄ.) πού σημαδεύουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ζωὴ τους. Στὴν τραγωδία “Προμηθεὺς Δεσμώτης” ὅπου ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου, ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἰώ, εἶναι θεότητες, τέτοια ἀρνητικὰ στοιχεῖα χαρακτηρίζουν τοὺς θεοὺς. Γιὰ τὸν Δία ὁ Ἡφαιστος (35): “κι’ εἶναι σκληρὸς ὅποιος πρόσφατα τὴν ἐξουσία παίρνει”. Ὁ Χορός γιὰ τὸν Δία (163-165): “Αὐτὸς μ’ ὀργὴ πάντοτε ἔχοντας σκέψη ἄκαμπτη δάμαζε τὴ γέννα τὴν οὐράνια καὶ ποτὲ δὲν θὰ σταματήσει...”. Ὁ Προμηθεὺς γιὰ τοὺς Τιτάνες (206, 207): “τοὺς γλυκοὺς τρόπους περιφρονώντας μέ σκέψεις ἀλύγιστες φαντάζονταν πὼς ἄκοπα μέ τὴ δύναμή τους θὰ πάρουν τὴν ἐξουσία”. Ὁ Ὀκεανὸς χαρακτηρίζει τὸν Δία “τραχὺ καὶ ἀνεύθυνο” (324). Ὁ Προμηθεὺς γιὰ τὴν καχυποψία τοῦ Δία (224): “Διότι ὑπάρχει κάπως σ’ ἓναν τύραννο αὐτὴ ἡ ἀρρώστια, τοὺς φίλους του νὰ μὴν πιστεύει”. Γιὰ τὴν ὑπεροψία καὶ ὑπερηφάνεια τῶν Τιτάνων ὁ Προμηθεὺς (214, 215): “Καθὼς ἐγὼ μέ λόγια αὐτὰ σ’ ἐκείνους ἐξηγοῦσα, δὲν καταδέχθηκαν οὔτε νὰ γυρίσουν νὰ μέ δοῦν”.

Ὁ Προμηθέας περιαιτολογεῖ καυχόμενος, ἐκθέτοντας ἐκτενῶς τί προσέφερε στους ἀνθρώπους καὶ καταλήγει (506): “ὅλες οἱ τέχνες στους θνητούς δόθηκαν ἀπ’ τόν Προμηθέα”. Ἄν ὁ Προμηθέας εἶναι θῦμα τῆς κακίας τοῦ Δία, ἢ ἴω εἶναι θῦμα τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους τοῦ Δία (590, 649, 654) καὶ τῆς ζηλοτυπίας τῆς γυναικας τοῦ Ἥρας (592, 600, 704, 900). Ἐχθρα, ἀνταγωνισμοί, πόλεμοι δέν σημαδεύουν τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μόνον. Ἀπόγονοι τοῦ Κάϊν εἴμαστε! Ὁ Προμηθέας μᾶς ἀποκαλύπτει ὑπῆρχαν καὶ στους θεούς. “Μόλις ἄρχισαν οἱ θεοὶ νὰ ἔχουν ἀνάμεσά τους ἔχθρα κι’ ἀνάμεσά τους ὅλο φούντωνε ἡ διαμάχη ...” (199, 200).

Τὸ Κράτος στὸν Ἥφαιστο (44): “καὶ ἐσύ μάταια μὴν κοπιᾶζεις γιὰ ὅσα καμιά ὠφέλεια δέν δίνουν”. Φρόνιμη συμβουλή, ἐάν δέν ἐκφράζει χρησιμοθηρία. Ἐάν ἀποβλέπουμε κυρίως στὴν πνευματικὴ ὠφέλεια.

Ὁ Προμηθέας πρὸς τόν Χορό (263): “Εἶναι εὐκόλο γιὰ ὅποιον ἔχει τὸ πόδι του ἔξω ἀπὸ τὴ συμφορά νὰ δίνει συμβουλές καὶ νὰ καθοδηγεῖ ὅσους κακοπαθαίνουν”. Ἡ λαϊκὴ σοφία ἐπισημαίνει: “Ὁποῖος εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει”.

Ἐάν βιώνουμε τὴν δευτέρα μεγάλη ἐντολή, ἡ συμφορά πού βρίσκει τὸν ἀδελφό μας κινητοποιεῖ τὴν ἀγάπη. Στὸν προχριστιανικὸ κόσμο αὐτὸ ἦταν ἄγνωστο. Δέν ἔλειπε ὅμως ἐντελῶς ἡ ἀνθρωπιά. Γι’ αὐτὸ ὁ Προμηθέας λέει στὶς Ὠκεανίδες (274-276): “... δεῖξτε τὴ συμπόνοια σας σ’ ἓνα πού τώρα πάσχει. Μὲ τρόπο ὅμοιο τριγυρνῶντας ἡ συμφορά πότε στὸν ἓνα, πότε στὸν ἄλλο κάθεται”. Δηλαδή, τώρα σέ μένα, αὔριο σέ σένα.

Ὁ Ὠκεανὸς πρὸς τόν Προμηθέα (309): “Τὸν ἑαυτὸν σου γνώρισε καὶ ἄλλαξε σέ καινούριους τούς τρόπους σου”. Γιὰ τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνες ἡ αὐτογνωσία ἦταν κάτι τὸ πολὺ σημαντικό. “Γινῶθι σεαυτὸν”. Ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τίς προϋποθέσεις πνευματικοῦ ἀγῶνα, προόδου. Ἡ ἔλλειψη τῆς μία ἀπὸ τίς αἰτίες προσωπικῆς καὶ συλλογικῆς ἀποτυχίας, τοῦ δράματος τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀκριβὰ πληρώνουμε τὴν ἐξωστρέφειά μας καὶ δέν συνετιζόμαστε! “ἄλλαξε σέ καινούριους τούς τρόπους σου”. Βασικὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἢ μετάνοια. Ἀλλαγὴ τρόπου σκέψεως, στάσεως ἀπέναντι στὸν θεό, στὸν ἑαυτὸν μου, στὸν συνάνθρωπο, στὸν κόσμο, στὸν χρόνο, στά ὑλικά ἀγαθὰ, ἄλλος προσανατολισμὸς ζωῆς.

Καὶ δύο σημαντικὲς ἐπισημάνσεις ἀπὸ τὸν Ὠκεανὸ πρὸς τόν Προμηθέα σχετικὰ μὲ τὴν γλῶσσα: “Ὅμως γιὰ μία γλῶσσα πού πολὺ περήφανα μιλᾷ τέτοια εἶναι ἡ πληρωμὴ συνήθως, Προμηθέα” (318, 319). “Ἡ δέν ξέρεις καλά, μὴν πού τόσο μυαλωμένος εἶσαι, πὼς σέ γλῶσσα ἀστόχαστη ζημιὰ ζυγώνει;” (328, 329). Στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου (κεφ. 3) διαβάζουμε: “εἴ τις ἐν λόγῳ

οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ...” καὶ στή συνέχεια πολλά γιὰ τὸ ὄργανο πού “κόκκαλα δέν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει”. Ὁ Χριστιανὸς ἔχει καὶ ἄλλα ἐσωτερικά μέτωπα, τούς λογισμούς καὶ τίς ἐπιθυμίες. Καὶ ἐκεῖ ἐπαγρυπνεῖ καὶ μάχεται. Καὶ ὁ χορὸς εὐχεται (533): “μήτε μέ λόγια ν’ ἀμαρτάνω.”

“ Ἡ δική σου, Προμηθεά, συμφορά, θά εἶναι δάσκαλός μου” (391), Ὁκεανός. Πόση πνευματική ὠφέλεια θά εἶχαμε, ἐάν ἀντί νά κατακρίνουμε τόν συνάνθρωπό μας γιὰ τίς συνέπειες τῶν ἐσφαλμένων ἐπιλογῶν του, διδασκόμαστε, φρονηματιζόμαστε! Μποροῦμε νά ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ζωὴ τῶν σωστῶν ἀνθρώπων, νά διδασκόμαστε ἀπὸ τὰ λάθη τὰ δικά μας καὶ τῶν ἄλλων, γιὰ νά τὰ ἀποφεύγουμε. “Πάθος μάθος” ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Ὁ Χορὸς τῶν Ὁκεανίδων μᾶς δίνει τὸ παράδειγμα. “Τὰ ἔμαθα αὐτὰ τῇ δικῇ σου βλέποντας καταραμένη συμφορά, Προμηθεά” (552, 553).

Ἡ Ἰὼ πρὸς τόν Χορό (686): “...διότι τὰ λόγια τὰ πλαστά ἢ πιὸ ἄσχημη ἀρρώστια πὼς εἶναι λέω”. Ψεῦδος, ἀπάτη, ὑποκρισία, ἀνελικρίνεια, δόλος ἀπὸ τόν διάβολο ἐκπορεύονται καὶ ἐμπνέονται. Ὁ Χριστιανὸς ἀγωνίζεται νά θεραπευτεῖται ἀπὸ αὐτὴ τὴν “ἄσχημη ἀρρώστια” ἐνισχυόμενος ἀπὸ τόν Κύριό μας πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Μέ ἀφορμὴ τὰ βάσανα τῆς Ἰῶς ἀπὸ τόν ἔρωτα τοῦ Δία γι’ αὐτὴν οἱ Ὁκεανίδες μιλοῦν γιὰ τόν ἀταίραστο γάμο καὶ εὐχονται νά μὴ τοὺς συμβεῖ. Στὴ ζωὴ γνωρίζουμε τίς συνέπειες ἀταίριαστων γάμων. Τό θέατρο δέν ἀγνοεῖ τὸ θέμα. Σέ πολλά ἔργα θίγεται. Ὁ Ἀριστοφάνης τὸ θίγει λίγο στὴν κωμωδία τοῦ “Νεφέλαι” ἐνῶ ὁ Μολιέρος προβάλλει ἐκτενῶς τίς συνέπειές του –ὄχι ὅλες– στὴν κωμωδία του “Ζῶρζ Νταντέν”.

Μέ τὸ στόμα τοῦ Ἑρμῆ ὁ Αἰσχύλος ἀρθρώνει μιὰ προφητεία (1026-1029): “Τοῦ βάσανου αὐτοῦ τέλος διόλου μὴν περιμένεις, προτοῦ κάποιος θεὸς παίροντας πάνω του τὰ πάθη σου φανεῖ καὶ στέρξει νά πάει στὸν ἄφεγγο τόν Ἄδη καὶ στοῦ Τάρταρου τὰ σκοτεινὰ τὰ βάθη”. Ὄταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο ... ἐδίδαξε, ἐθαυματούργησε καὶ φορτωμένος τίς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου ὑψώθηκε σταυρωμένος στὸν λόφο τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀλυσοδεμένους στὸν Καύκασο τῆς ἀμαρτίας μᾶς ἐλευθέρωσε. Καὶ “στὸν ἄφεγγο Ἄδη” κατῆλθε, τόν ἐσκύλευσε καὶ νικητὴς τοῦ θανάτου Ἀνέστη.

Νίκος Τσιρώνης

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ: Νικολάου Π. Βασιλειάδη, Έκδοση «ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ “Ο ΣΩΤΗΡ”», σελίδες 64, Αθήνα 2014.

Ένα εύσυνοπτο μικρό βιβλίο με μεγάλη θεολογική αξία. Πρόκειται για πόνημα του γνωστού Όρθοδόξου Θεολόγου κ. Νικολάου Βασιλειάδη, μέσω του οποίου πονήματος ο πιστός λαός μας διδάσκεται τό Μυστήριο του Προσώπου της Υπεραγίας Θεοτόκου με άπλη διατύπωση καί κατανυκτική αφήγηση.

Η παράθεση καί μόνο τών τίτλων τών περιεχομένων κεφαλαίων του βιβλίου καταδεικνύει τό αληθές του λόγου μας: 1. Τιμή καί εὐλάβεια πρὸς τήν Παναγία. 2. Μεσιτεύει ὑπέρ ἡμῶν 3. Οὔτε θεά οὔτε συλλυτρώτρια 4. Ὁχι ἄσπιλη σύλληψη τῆς Θεοτόκου. 5. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 6. Πλάνες τοῦ Προτεσταντισμοῦ 7. Εὐλογία καί ἀκαταμάχητη βοήθεια.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΜΟΡΕΛΛ: Ἀρχιμ. π. Κυρίλλου Κεφαλοπούλου, Έκδοση «Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ», σελίδες 46, Αθήνα 2014.

Μέ πνευματική χαρά παρουσιάζουμε τό βιβλίο αὐτό, τό ὅποιο ἐκδόθηκε πρόσφατα ἀπό τίς ἀγωνιστικές Ἐκδόσεις «Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ», πού ἐκδίδουν καί τήν ὁμώνυμη δεκαπενθήμερη ἐφημερίδα. Ἡ χαρά μας εἶναι μεγάλη γιατί ἐκδόθηκε βιβλίο γιά τόν σύγχρονο ἀντιναζιστή Ἅγιο Ἀλέξανδρο Σμορέλλ, τόν ὅποιο παρουσιάσαμε μέσω τοῦ περιοδικοῦ μας τόν περαμένο Ἰούνιο (τεῦχος 142-143) μέ ἐκτενές ἄρθρο τοῦ συνεργάτου μας κ. Βασίλη Μακρῆ καί τίτλο: «Ένας νεομάρτυς κατά τοῦ

Ναζιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ». Τό βιβλίον προλογίζει ὁ Διευθυντής Σύνταξης τῆς Ἑφημερίδος «Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» κ. Γιάννης Ζερβός καί εἶναι πρωτοβουλία καί εὐγενική χορηγία τοῦ Συγγραφέως, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κεφαλοπούλου, γνωστοῦ γιά τήν εὐλάβεια, τήν θεολογική κατάρτιση καί τήν ἀγωνιστική μέριμνα γιά τήν ἐπιστροφή μας στήν πατρώα εὐσέβεια. Ἀρμόζουν ἔπαινοι σέ ὅλους τοὺς συντελεστάς αὐτῆς τῆς προσφορᾶς, ὅπως ἐπίσης καί στόν ἄνθρωπο πού εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἀγωνιστικῆς «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ», τόν κ. Μανώλη Μηλιαράκη.

ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ: Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου Θεμ. Χατζηνικολάου, Θεολόγου – τ. Λυκείαρχου – Ἱεροκήρυκος, σελ. 192, Χανιά 2014.

Ὁ σεβαστός μας π. Ἰγνάτιος μᾶς ἐκπλήσσει πολὺ τακτικά μέ τήν πνευματική παραγωγή τῆς ἀγαπώσης τόν Χριστό καί τοὺς ἀνθρώπους ψυχῆς του.

Τό νέο του βιβλίον πού σήμερον παρουσιάζουμε ἀγγίζει τήν καρδιά τῆς ψυχῆς, ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται στήν προσωπικότητα πού πρέπει νά ἀναπτύξουμε γιά νά ἀποβάλλουμε τό εἰδεχθές προσωπεῖο τῆς ὑποκρισίας, τῆς ματαιοδοξίας καί τοῦ ἐγωῖσμοῦ, αὐτῆς τῆς παραλόγου καυχήσεως, πού μᾶς ἐκθέτει στά μάτια τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Παραθέτουμε μερικοὺς ἐνδεικτικούς τίτλους τοῦ βιβλίου αὐτοῦ: Ὁ μεγαλοῖδεασμός, “ Ὁ μετεωρισμός τῆς ψυχῆς”, Ψυχογράφημα τοῦ μεγαλοῖδεάτη, Ὁ ὑπεράνθρωπος – μεγαλοῖδεάτης ὡς ἄτομο καί ὡς ἐξουσία, Ἡ εὐθύνη καί ἡ στάσις μας στόν ἐξουσιαστή καί μή, Πρόληψις καί θεραπεία.

Εὐχόμεθα νά εἶναι καλοτάξιδο τό βιβλίον αὐτό στίς διάνοιες καί στίς καρδιές τῶν ἀναγνωστῶν!

π. Β. Ε. Β.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «**ΥΠΑΚΟΗ**»,
Μαυρομιχάλη **96** :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς **11:30** ἕως τίς **1:30** τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«**Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων
τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς μέ ὁδηγό τίς
“ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου**».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τοὺς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς Τρίτης, ὁλοκληρώθηκαν στίς 27 Μαΐου.
Τά Θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν, σὺν Θεῷ, στίς **7 Ὀκτωβρίου 2014**.
- Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ** περάτωσε καί αὐτὴ τὸν κύκλο τῶν σεμιναρίων στίς
27 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήσῃ, σὺν Θεῷ, στίς **4 Νοεμβρίου 2014**.

Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τὸν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «**Τό Φῶς τῆς
Ἁγίας Γραφῆς στό σκοτάδι τοῦ σύγχρονου κόσμου μας**».
Θά διακοποῦν κατά τοὺς μῆνες **Ἰούλιο** καί **Αὐγουστο**.

Ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

